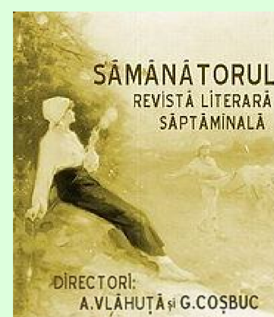

Anul I. Nr. 7 - noiembrie 2011 - Apare la sfârşitul lunii începnd cu data de 1 mai 2011. Intră în lucru în data de 25 ale lunii curente

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuţă G. Coşbuc

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

CUPRINS

Fragmente din aparitiile lunii septembrie, până în data de 25.

Cititi volumul complet la www.editura-online.ro

Proză

FLORINA-SANDA COJOCARU - Învaţă-mă să te iubesc

Poezie

VASILE POPOVICI - Meteor
IOAN LILĂ - Acuarele
EMIL BUCUREŞTEANU - La capăt de drum

Critică literară, eseu

MIRCEA LĂZĂRESCU - Chin, extaz si nebunie înaltă în secolul XX
CEZARINA ADMESCU - Ucenici la şcoala iubirii: Fl-S Cojocaru

Reportaj

CEZARINA ADMESCU - Porţi spre eternitate

Teatru

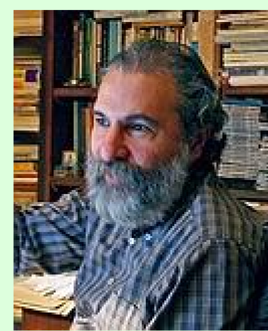
GEORGE ANCA - Thakur

Studii

ŞTEFAN DUMITRESCU -Psihologia şi pedag. violenţei în şcoli

Anunţuri, felicitări, donaţii, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

De retinut!
Noua revistă literară Sămănătorul contine fragmente din scrierile apărute pe situl www.editura-online.ro

În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1901-1910

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

Abulia românească

ÎN APĂRAREA IDENTITĂȚILOR!

www.tomoniu.ro

Iată că revista "Sămănătorul" îşi consolidează lună de lună identitatea prin apărarea identităților constituente ale societății noastre abulice, unde ne-am pierdut capul, direcția şi pilonii principali pe care țineam națiunea la nivelul țărilor încă civilizate la acest început de mileniu. Sau, cel puțin, până când şi acestea copleşite de imigrație, globalizare economică şi informațională, vor sucomba ca națiuni. *(A se vedea filmul propus de tineri pe ultima pagină)* **Avem de-a face deci cu un fenomen grav. Dacă nicio constituentă românească a societății nu îşi mai poate susține identitatea, întreaga națiune se va prăbuşi antrenând după principiul dominoului întreaga Europă şi apoi inerent, întreaga lume, rămânând să ne căutăm fundamentele sociale prin zone rămase izolate pentru a regenera biotopul degradat aidoma speciilor de animale sau plante, aproape dispărute, pe care abia le mai putem reintegra în viața planetei copleşită total de ființa umană.**

Ca o revistă ce începe să pună probleme serioase societății noastre debusolate, autorii Semănătorul abordează - în acest număr - trei piloni, antropici bineînțeles, pe care se sprijină civilizația umană: economia, învățământul şi problemele sociale. În economie, criza actuală a dat ocazia tuturor amatorilor să-şi etaleze aberațiile, constatând cu surprindere că subit, din patru oameni ce stau la o cafea, trei ştiu exact cum trebuie învârtit titirezul economic pentru a o duce toți bine şi ferice. Trei oameni din patru dau mai departe, pe nebunia zisă Internet, opiniile lor economice, rețete economice, exemple economice şi filme edificatoare despre strategiile ascunse ale capitaliştilor veroşi care în goana lor pentru profit, ne storc ultima centimă din buzunar.

Plecând de la un film în genul "Conspirații mondiale", cu un link foarte circulat prin e-mail, economistul nostru Alex Berca ne trimite taman din inima capitalului - SUA - un articol ce mai estompează un pic extazul "descoperirii oului lui Columb" după vizionarea filmului.

(continuare în pag. 3)

„SĂMĂNĂTORUL", este o nouă publicatie literară online concepută de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sămănătorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouă formă de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Semănătorul" care apărea din anul 2009. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece buletinul lunar nu avea decât o pagină web cu titlurile apărute la Editura online Semănătorul (www.editura-online.ro) si articolele de critică literară apărute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentă.

În luna iulie 2011, împlindu-se trei ani de la înfiintarea editurii online "Semănătorul", am considerat că trebuie înființată o nouă revistă "Sămănătorul" unde autorii noştri vor găsi de acum încolo, fragmente din noile lor scrieri. Le vor găsi online, pe trei situri diferite, conform dorinței fiecăruia şi a posibilităților PC-ului propriu. Ultima variantă, nu are link-uri active:

- **http://www.semanatorul/revista/index.htm** — **Format PDF cu linkuri**
- **http://www.tismana.ro/samanatorul/arhiva.htm** — **Arhiva FLASH cu linkuri**
- **http://www.scribd.com/semanatorul** — **Format document simplu scribd**

(continuare din pag. 2)

Prolificul şi neobositul scriitor Ştefan Dumitrescu ne pune şi el la dispoziţie un material de mare actualitate, "CUM PUTEM PREVENI ŞI REDUCE VIOLENŢA ÎN ŞCOLILE NOASTRE, ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC", după ce constatarăm pe viu că învăţământul românesc nu numai că a fost şi el violentat grav, chiar strâns de gât ziua în amiaza mare şi e pe moarte, urmând ca în viitor, întregul sistem să nu mai fie unul educativ ca până acuma, ci unul "educaţional" adică să pută puţin a englezism, ca să fim la nivelul lumii barem în formă pentru că în conţinut am rămas doar cu uşoare urme de învăţătură practică şi ştiinţă.

Identitatea noastră în acest important pilon al societăţii româneşti a dispărut, printre altele, odată cu ciuntirea istoriei noastre, a literaturii şi a culturii noastre, renunţarea la teoriile evoluţioniste în favoarea creaţionismului "ştiinţific" ca şi când lumea noastră n-a avansat până la civilizaţia ce o vedem astăzi punându-şi capul la contribuţie pentru a se descurca pe planetă cu tot felul de greutăţi ci toate au venit din ceruri şi din rugăciunile de pe la biserică sau din rugăciunile de seară şi de dimineaţă cu cafeaua-n mână.

Am ţinut să includem în revistă câteva consideraţii asupra priorităţilor româneşti pentru că principala noastră tragedie prin care ne degradăm spiritual ca naţie nu constă în "schimbarea" identităţilor ce fac întregul, nu constă în "modernizări" ale pilonilor sociali şi chiar "a statului" cum zic unii, ci prin conservarea şi întărirea identităţii societăţii româneşti ce încă mai există.

Nu schimbăm sau modernizăm etniile unei naţiuni ca pe o fabrică de făcut cârnaţi afumaţi, fenomenul socio-cultural nu este ceva material, el este deosebit de complex. Iar pentru a-l conserva şi a-i transmite experienţa mai departe generaţiilor viitoare, trebuie să-l apărăm cu întreaga lui structură. Românii trebuie să-şi apere nu numai patrimoniul lor cultural intact, cum ar fi, printre altele, limba contra englezismelor, muzica noastră melodioasă contra ambalajelor erotice adiacente cântării propriu zise dar şi obiceiurile din strămoşi ale diferitelor identităţi etnice pentru că aici este cheia bucăţelelor care fac întregul.

Să observăm că naţiunea românească nu este un nor Cumulus mare şi frumos ce acoperă întreg teritoriul geografic al României ci identitatea noastră ca popor provine din suma tuturor entităţilor, şi cele băgate în seamă cum ar fi ale moldovenilor, muntenilor, oltenilor, bănăţenilor, maramureşenilor, bucovinenilor, ardelenilor dar şi ale altor entităţi ignorate cum ar fi de pildă ţiganii.

Respectatul nostru filolog, dr. Melian Alexandru pune în acest număr al revistei o problemă deosebit de importantă: apărarea identităţii etniei ţigăneşti din România contra degradării acesteia de către nişte "reprezentanţi" ai ei, care n-au nimic de-a face cu conservarea minorităţii ţigăneşti ci doar cu privilegiul fiecăruia de a conduce (cu bani!) un proiect social şi a se da "bulibaşă". A te declara reprezentativ, impunându-ţi propriile idei ca pe nişte legi doar pentru faptul că ai dezvoltat vreun proiect insignifiant al vreunui ONG, finanţat de Soros sau alţi băgători cu nasul în problemele sociale ale României iată o nouă modă de a-ţi face praf etnia.

Dânsul, ca specialist, atrage atenţia că nu prin înlocuirea cuvântului "ţigan" cu "rrom" rezolvăm problemele acestei minorităţi, pentru că nu cuvântul în sine atacă identitatea unei persoane ci contextul gramatical în care este spus. Înlocuirea acestui cuvânt prin presiuni mediatice n-ar face altceva decât să înăsprească modalităţile adecvate de exprimare, eliminându-se o întreagă moştenire lingvistică dobândită de milenii, odată cu "ţigan" dispărând şi alte derivate aşa cum specifică d-l Melian: *"să ne oprim o clipă asupra celor două cuvinte, ţigan şi rom. Primul, un cuvânt adânc înrădăcinat în limba română, cu o bogată existenţă derivativă şi flexionară, mărturisindu-şi prin aceasta vechimea şi perenitatea :* (ţigan, ţigancă, ţigănuş, ţigăncuţă, ţigănie, ţigănime, ţigăneală, ţigănesc, ţigănos, ţigăneşte, a se ţigăni)*, al doilea, un lexem artificial, confecţionat prin anii 60-70 din raţiuni politice şi care nu se integrează câtuşi de puţin structurilor limbii româneşti. (încercaţi să aflaţi corespondente ale lexemului "rom" pentru derivatele şi formele flexionare ale cuvântului ţigan !)"*.

Altfel zis, ce avantaj ar fi fost pentru ţigani dacă într-un paragraf precedent eu aş fi zis "minorităţii rromeşti" în loc de "minorităţii ţigăneşti"? Sau cu ce îl protejez eu pe un ţigan dacă în loc să-i zic "Măi ţigane!" sunt obligat de reglementări aberante să-i zic, tot la zeflemea, "Mai rromule!", ba apăsând tare pe fonemul rrrrrom, chipurile pentru a nu fi confundat cu licoarea bahică? Să nu ne mirăm deci că nimeni nu mai ţine seamă de "reglementările" politicienilor. Nici măcar ţiganii nu mai doresc rocada iar ziarele se întrec a nota reacţiile: *"- Păi şi dacă ne zâcem rromi la recensământ ne dă rumânul ceava? Uite hastă p... ne dă!"* sau cum consemnează "Jurnalul naţional": *"- Noi suntem rumâni cevilizaţi, adică romi, nu mai suntem ţigani" , "- Păi sânt, fa, romă. Aşa, şi? Ne dau ceva? Ei nu vede că nici drumuri nu avem aici?"*

Uite de asemenea "recolte bogate" se ocupă marile noastre cotidiene în loc să lanseze o dezbatere cât de cât serioasă pe marginea temei aşa cum ne propune d-l Melian!

RUBRICĂ PERMANENTĂ PENTRU UN DIALOG

«ÎN NUMELE SPERANȚEI»

Intrețінută de doctor în filologie prof. univ. Alexandru Melian, în calitate de redactor revista «Sămănătorul»

MOTTO: Pământul românesc e reavăn ; să-l rodnicim plivindu-l de buruienele care-i secătuiesc sevele !

ULTIMATUM TIGANESC DAT ACADEMIEI ROMÂNE

Titlul ar putea părea o glumă proastă sau o încercare jurnalistică de a şoca cititorul, de a-i stârni curiozitatea dacă, din păcate, el n-ar fi expresia tristă şi revoltătoare a unei realități care înveninează atmosfera noastră socială şi aşa destul de înveninată de o clasă politică incapabilă, de mai bine de 20 de ani, să slujească țara şi nu interesele ei proprii de partid sau de gaşcă. Despre ce realitate e vorba ?

In luna august, *Agenția de Dezvoltare Comunitară « împreună »* adresează Academiei române un text arogant şi ultimativ prin care *« Vă solicităm să luați măsuri pentru a rectifica* <u>*imediat*</u> *(*sublinierile ne aparțin nouă A. M.*) definiția cuvântului « țigan »,* <u>*după cum urmează*</u> *: să consemnați caracterul peiorativ al cuvântului « țigan » atunci când acesta din urmă este folosit pentru a denumi o persoană care aparține minorității rome şi să specificați că folosirea acestui cuvânt nu este recomandată deoarece este considerat ofensator (*<u>*discriminează împotriva minorității rome*</u>*), să consemnați caracterul peiorativ sau depreciativ pentru epitetul de la punctul 3 din definiția cuvântului « țigan », care în prezent apare : «* ***Epitet dat unei persoane cu apucături rele*** *», să definiți minoritatea națională în dreptul cuvântului «* ***rom*** *», care* <u>*va deveni*</u> *astfel termenul de referință (*<u>*termenul principal*</u>*) în locul cuvântului « țigan ».* In deplină armonie cu tonul primei părți, misiva ultimativă se încheie de-a dreptul amenințător : *« Păstrarea situației actuale în ceea ce priveşte* ***definirea cuvântului « țigan » perpetuează promovarea unor atitudini cu caracter profund discriminator şi degradant de către cea mai înaltă instituție de cultură a statului cu rol formator.*** *De aceea înțelegem să urmăm căile legale în fața instanțelor competente, în cazul în care situația nu va fi remediată într-un termen* <u>*rezonabil. »*</u>

Înainte de a analiza textul de mai sus, să stabilim câteva probleme de principiu. A venit vremea, datorită Revoluției din 1989, să depăşim mentalitatea şi apucăturile totalitare. Dacă Academia română a fost violată în vremea dictaturii comuniste, pe de o parte datorită mijloacelor represive şi recompensatorii ale puterii, pe de alta parte datorită comportamentului fricos şi nedemn al multor academicieni care au preferat privilegiile si confortul personal, atitudinii demne şi curajoase (din fericire am avut şi personalități care au onorat prin demnitate şi curaj apartenența lor la cel mai înalt for românesc de cultură), astăzi raporturile ei cu celelalte instituții ale țării nu mai au nici un temei să fie viciate de anormalitate. Academia română, prin statutul, identitatea şi menirea ei, nu primeşte ordine nici de la preşedintele țării, nici de la primul ministru cu guvernul lui cu tot, nici de la Uniunea europeană (ea are lucruri mult mai importante de rezolvat decât să se ocupe de plângerile infantile ale unor « agenții, asociații, societăți, ligi centre şi fundații » care s-au auto-proclamat instituții reprezentative ale țiganilor sau doar apărătoare ale acestora) şi cu atât mai puțin să primească indicații şi ultimatumuri de la instituțiile mai sus amintite. Politicul, votul universal, imixtiunile de orice fel n-au ce căuta în stabilirea si realizarea obiectivelor ştiințifice ale Academiei. Nu preşedintele, nu primul ministru, nu semnatarii scrisorii amintite stabilesc conținutul ştiințific al lucrărilor elaborate în institutele Academiei, nu ei stabilesc valabilitatea şi valoarea lucrărilor lui N. Tițeica, H. Coandă, A. Aslan, I. Iordan, E. Racoviță, A. Rosetti şi a atâtor altora care au făptuit întru excelență şi au făcut onoare culturii române în general şi Academiei române în special. Nu ei stabilesc regulile şi principiile lingvisticii şi lexicologiei româneşti, indicând ultimativ şi cu aroganță, care este locul cuvântului **țigan** în dicționarul explicativ al limbii române, cum trebuie el definit şi ce precizări « formative » trebuie făcute în legătură cu anumite cuvinte pentru ca ele să răspundă unor pretenții ignorante şi fudule. Aceasta este treaba specialiştilor,

a celor care-şi macină anii în biblioteci şi pe teren pentru a putea răspunde aşa cum se cuvine exigențelor pe care profesiunea aleasă le impune.

O altă precizare de principiu care trebuie să intre şi în capetele cele mai înfierbântate este că orice cuvânt din orice dicționar din lume este un lexem neutru care defineşte o realitate obiectivă. Cuvântul poate căpăta conotații de toate felurile, inclusiv peiorative, discriminatorii, rasiste, xenofobe atunci când este asociat în sintagme, propoziții şi fraze. Iar factorul care conferă conotații cuvântului este vorbitorul sau cel care scrie. Deci este aberant să susții că un cuvânt este **discriminator, rasist, xenofob**. Numai oamenii pot fi astfel, prin discursul şi comportamentul lor.

O ultimă precizare de principiu : cine, de ce şi în temeiul cărei legalități a decis schimbarea cuvântului « țigan » în cea de « rom »?

Se ştie că în 1965 a luat ființă la Paris Comitetul internațional al țiganilor, iar în aprilie 1971, un Comitet internațional al romilor organizează la Londra primul Congres mondial al țiganilor unde se hotărăşte adoptarea denumirii de rrom, drapelul organizației şi deviza « Opre Roma » - Sculați rromi – (a se observa similitudinea cu imnul național românesc « Deşteaptă-te române ») . Ceea ce este semnificativ e faptul că al doilea congres mondial care se desfăşoară la Geneva în aprilie 1978 se va intitula tot Congresul mondial al țiganilor. Aceste evenimente impun cel puțin patru întrebări :

Ce reprezentativitate au avut aceste comitete, în ce măsură şi cum au fost ele investite de populațiile țigăneşti din țările care au fost acolo reprezentate să vorbească şi să decidă în numele lor ?

Aceeaşi întrebare cu referire concretă la o decizie fundamentală pentru etnia țigănească de pretutindeni, aceea de a-i schimba numele secular, moştenit din moşi strămoşi, cu un lexem inventat artificial .

Care au fost rațiunile, mai bine zis scopul acestei manevre lexicale, observându-se cu uşurință similitudinile clare ale cuvântului confecționat ad-hoc cu numele unuia din popoarele în mijlocul căruia trăiesc țigani, şi anume poporul român ?

Congresul mondial al țiganilor din 1971 a decis adoptarea denominativului **rrom** pentru țiganii de pretutindeni sau numai pentru cei din România ?

Dacă pentru primele două întrebări am putea spune că e problema țiganilor înşişi de a găsi răspunsul adecvat şi de a trage concluziile de rigoare, pentru celelalte două, răspunsurile vizează în mod direct şi poporul român. Pentru că, urmând cronologia evenimentelor, ce constatăm ? In 1990, după Revoluție, în cadrul unui program complex, bine pus la punct şi finanțat de Fundația Soros, guvernul României în frunte cu Petre Roman, - iresponsabil, ignorant şi în vânătoare de electorat – decide folosirea paralelă a cuvintelor **țigan** şi **rom**. Deşi în 1995, prin Memorandumul H03/169 şi 5/390/ NV, ministrul de externe Teodor Meleşcanu, - constatând deja consecințele grave pe plan extern ale deciziei aberante din 1990 - solicită primului ministru N. Văcăroiu, abrogarea deciziei Roman din 1990 şi folosirea în continuare, în documente, a cuvântului « țigan », în concordanță cu corespondentele din celelalte limbi europene : **zigeuner, gitanes, zingaro** etc.,guvernul Văcăroiu se face că plouă (avea probleme mai importante de rezolvat, se apropiau alegerile şi clientela electorală nu trebuia deranjată !!!) . Aşa se face că, - ilustrare perfectă a cunoscutului proverb, *« țiganului dacă-i dai un deget, îți trage toată mâna »* - în 29/02/2000, pe ultima sută de metri a guvernului CD-ist, fostul prim ministru, Petre Roman, metamorfozat în ministru de externe al foştilor săi adversari, trimite primului ministru Mugur Isărescu Memorandumul nr. D2/1094, în care solicită folosirea obligatorie în toate documentele oficiale române a denumirii de **rom** în loc de **țigan (**deci cuvântul **țigan** este eliminat din limba română, el nu mai poate fi folosit nici măcar în paralel cu denumirea **rom**), invocând ca argument <u>dreptul de autoidentificare a populațiilor</u> (sublinierea noastră A. M.). După cum se vede, lupul îşi schimbase părul dar nu şi năravul !! Întristător şi de mirare rămâne faptul că Mugur Isărescu, - acest om integru, de înaltă competență profesională, inteligent şi demn – a fost capabil să-şi pună semnătura pe un document ilegal, iresponsabil şi anti-național. Aşa cum rămâne condamnabil şi dezgustător refuzul Parlamentului actual de a abroga această reglementare aberantă (în inventarul isprăvilor ruşinoase şi degradante ale Parlamentului român, votul negativ în această problemă va intra în istorie ca vedetă a politicianismului găunos, a ipocriziei şi a iresponsabilității).

Cum calificativele *iresponsabil* şi *anti-național* , privind documentele în discuție, nu cred ca e nevoie să fie explicate, caracterul lor *ilegal* se cuvine a fi pus în lumină. Care este temeiul deciziilor Petre Roman? El vorbeşte în ultimul memoriu de « dreptul la autodefinire a populațiilor ». Au organizat guvernele care au decis schimbarea numelui de secole a populației țigăneşti din România vreun referendum de care noi nu ştim ? Un referendum care să întemeieze o asemenea decizie, deşi ea nu devenea prin aceasta neapărat obligatorie pentru guvernul român ? Cine a solicitat schimbarea numelui

(continuare în pag. 37)

FLORINA SANDA COJOCARU (n. Botosani)

“Învață-mă să te iubesc”

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

ACCIDENTUL

1

Gonea ca o nebună în ziua aceea primăvăratică. Nu avu timp să observe frumusețea peisajului. Nu îi păsa de nimeni şi de nimic. Îşi aprinse o țigară, trăgând cu furie din ea, două-trei fumuri, apoi o aruncă undeva, în urmă, pe şosea. Acumulase în ea atâta ură, încât nu mai putea să gândească la ceva plăcut, nu avea cum. Îşi amintea de Dan, de noaptea destăinuirilor, o noapte dureroasă, în care, îşi promise, pentru a câta oară, că nu va mai iubi. Ea nu era făcută să iubească. Acum, îl ura pe Cristi mai mult ca oricând, şi frânturi de amintiri îi încețoşau mintea. Gândurile se împărțeau între ura ei statornică pentru Cristi şi dorul de prietena ei din copilărie, Magda. Nu văzu la timp curba, nu avu cum să mai facă vreo manevră, şi se rostogoli cu frumoasa ei maşină, până se opri în copacul ivit de nicăieri. Ştia că aşa îi era scris, să moară de tânără, aşa cum muriseră mama şi mătuşa ei. Acceptă destinul ca pe ceva dat; închise ochii, aşteptând să moară. De aici, nu mai era cale de întoarcere. Secvențe din scurta ei viața îi treceau repede, prin fața ochilor. I se făcu frică. Nu ar fi vrut totuşi să moară. Nu acum. Erau atâtea lucruri de lămurit! Pentru asta se întorcea astăzi, în țară, după atâția ani de absență. Trebuia să se fi întâlnit cu Cristi şi să-i spună ce gândeşte despre el. Nu putea să-şi bată joc de viața ei la nesfârşit. De unde apăruse Dan? Nici ea nu mai ştia. Tot ce ştia, era că în timp, căpătase încredere în el, şi chiar începuse să-l iubească. Nu-i ceruse bani, aşa cum procedaseră mulți înaintea lui, oricum nu mai avea ce a avut odată, pur şi simplu îi căuta compania, atunci când el venea în Anglia, pentru afaceri. Mai mereu o suna, indiferent de oră, iar ea se simțea măgulită. Nu putea s-o sune doar aşa, pentru distracție. El era în ultimul timp, legătura ei cu țara. Îi aducea de fiecare dată flori, de fiecare dată îi mărturisea că tot ce începuse ca un joc, acum era doar iubire. Deşi părea interesat de situația ei financiară, deşi o rugase în nenumărate rânduri să accepte ajutorul lui, ea îi mulțumea cu zâmbetul pe buze şi îl asigura că încă se poate descurca singură. Pierduse mult, într-adevăr, în anii săi de zbucium şi de căutări, dar încă nu se dădea bătută. În țară, mai avea magazinul, casa bunicii, jumătate din casa lui Dinu, casa tatălui său, iar aici, câştigase ceva bani din modeling. Acum, de curând, făcuse publicitate pentru un nou parfum şi primise suficienți bani, cât să nu ceară încă nimănui.

«- Mi-e greu să-ți mărturisesc, dar la început Cristi a fost cel care mi-a propus acest târg. El m-a plătit să mă împrietenesc cu tine, să te urmăresc, să văd dacă ai sau nu nevoie de ceva. Mi-e ruşine, dar acesta este adevărul.

- Şi trebuia să-mi spui că mă iubeşti, trebuia să pară totul cât mai verosimil, şopti femeia sec. Poate că ai mers prea departe, Dane. Îmi e de ajuns cât am auzit. E suficient pentru o zi.

- Nu mă alunga, Claudia! Cristi m-a plătit să te păzesc, nu să mă îndrăgostesc de tine, dar aşa s-a întâmplat. Spune-mi că nu mă iubeşti deloc, şi eu dispar din viața ta. Nu puteam să fac parte din ea , mințind.

- Dar aşa ai procedat, Dane. M-ai mințit de la bun început. De ce te-aş crede acum?

Claudia stătea în față lui, palidă, terminată. Era atât de frumoasă! Tenul de creolă, ochii albaştri, părul creț, sârmos, negru, de abanos, picioarele interminabile şi zâmbetul de copil, aşa putea fi descrisă Claudia. Dan începu să-şi frământe disperat mâinile . Mai mult decât un act de curaj, a fost o nebunie să-i mărturisească femeii adevărul. Uneori, acesta doare. Acum durea. Se citea pe fața Claudiei. Altă soluție nu era. Îl sunase pe Cristi şi-i mărturisi dragostea pentru Claudia :

- O iubesc, Cristi.

- Dar ea? Ea te iubeşte? îl întrebă pe un ton răstit, bărbatul.

- S-ar părea că da, şopti Dan.

- Atunci va rezista să afle adevărul, Dane. Eşti de acord cu mine? Dragostea se câştigă prin încredere.

- Dar o iubesc, Cristi! O iubesc aşa cum nu am făcut-o niciodată. Dacă i-aş spune despre înțelegerea noastră, s-ar termina într-o clipă totul.

- Te-am plătit să o urmăreşti, să te împrieteneşti cu ea, nu te-am plătit să te culci cu ea, omule. Acum, suportă. Tu ai ales. Şi încă ceva. Nu încerca să mai faci afaceri în țară. E mai bine pentru tine să rămai acolo unde eşti. Dacă vii, dacă îndrăzneşti, vei fi un om terminat.

- Nu ai pic de suflet, şopti bărbatul.

- Afacerile sunt afaceri. Nu trebuia să te pui cu mine. În afaceri, da, nu am suflet.

- Atunci, îi voi spune Claudiei cine a cumpărat în realitate acțiunile vândute de ea.

- Nu ştiu dacă mă interesează ce spui. Eşti un biet copil naiv să poți crede că mă intimidezi. Ea a vândut, eu am cumpărat. E simplu, nu? Cineva trebuia să cumpere. Aceste acțiuni au fost ale tatălui meu. Firma îmi aparține. Nu puteam să înstrăinez un bun al omului care mi-a asigurat un viitor, dar cum ți-am spus, sunt nişte chestii fără importanță pentru tine sau pentru orice alt străin care îşi bagă nasul în treburile mele. Ai înțeles?

- Şi dacă mă va accepta după ce îi mărturisesc totul? Dacă nu va conta nimic din toate astea?

- Ar însemna să fii prea bun, şi nu eşti, să fie oarbă, şi nu e.

- Mai vorbim.

- Nu, Dane. Noi doi nu mai avem ce să ne spunem. Aceasta e ultima convorbire.

- De ce nu recunoşti că te obsedează această femeie? Eşti căsătorit, Cristi. Las-o în pace pe Claudia! Eliberează-o! Cred că niciodată nu i-ai dat drumul cu adevărat din viața ta, şi, cât de departe ar fi fost, indiferent cu cine s-ar fi culcat, tu nu ți-ai scos-o un minut din minte. Eşti obsedat de obicei, Cristi? Aş spune că o iubeşti şi ți-e teamă să i-o spui. De aia te-ai supărat pe mine. Am îndrăznit s-o iubesc fără să-ți cer voie. Dacă ai fi doar un simplu frate sau prieten, te-ai bucura acum, pentru noi, dar nu…. Tu o vrei pentru tine, doar pentru tine, şi eu te încurc acum, aşa e?

- Eşti deştept pentru un fițos, dar nu atât de deştept pe cât ai crede. Multă baftă, Dane.

Care baftă? Adevărul a pus capăt acestei relații. Claudia era prea supărată acum, rănită, înverşunată…Trebuia ca timpul să se scurgă, şi poate atunci…Poate atunci l-ar fi iertat, spera Dan, în timp ce părăsea casa femeii. O lăsase în picioare, în noapte . Nu îi mai spuse nimic, nu plângea, nu se împotrivea…. Nu l-a oprit. Era statuie. Aşa a continuat să rămână minute în şir după plecarea lui Dan, în picioare, tăcută, în întuneric. Nu îi plăcea să plângă de față cu străinii. Îşi amintea că şi atunci când era mică, proceda la fel. Era mult prea orgolioasă, să recunoască greşeala. Ceilalți nu trebuiau să îi cunoască slăbiciunile. Ea era de neînvins. În fața ferestrei, în noaptea londoneză, Claudia plângea aşa cum nu a mai plâns de foarte mult timp, mai precis, de la moartea tatălui său. Atunci a hotărât să plece, să lase trecutul în urmă. Dragostea pentru părinții săi o purta în suflet, şi, indiferent unde s-ar fi hotărât să rămână, ei erau acolo, în inimă, cu bune şi rele, cu dor şi neputință. Nu îşi mai ura demult mama, nu avea de ce. Între timp, crescuse şi se maturizase. În comparație cu ea, mama sa a fost o sfântă. Îşi şterse într-un târziu lacrimile şi îşi promise să nu se mai lase păcălită. I se făcu dor de casa cu viță de vie, dor de Magda. Şi totuşi a rămas pe loc, lingându-şi rănile. Aici, printre străini, te puteai pierde uşor. Pe nimeni nu-l interesa de nimeni. Poza în continuare şi îşi făcu singură cadou revista unde apăruse pe copertă, mai mult dezbrăcată. Roiau admiratorii în jurul ei, dar femeia încerca să nu piardă timpul cu încă o relație nereuşită. Într-o zi, fu tentată să bea din nou, şi, într-un ultim efort de a se menține pe linia de plutire, a aruncat sticla pe fereastră. Era grea singurătatea, durea. Nu avea prieteni, nu avea nimic. Atunci a primit telefonul de la Dan. O ruga, o implora să se întâlnească cu el, undeva, în oraş. Trecuse ceva timp de la despărțirea lor.

- Nu-ți cer nimic, decât să te mai văd o singură dată. Ştiu că eşti supărată pe mine, ştiu că te iubesc din ce în ce mai mult….

- La ce bun, Dane? Nu poate să existe nimic între noi. Nu are cum.

- Nici măcar prietenie? Hai, fato! Tu ai nevoie de prieteni. Am înțeles că nu poate fi vorba de iubire acolo unde tu vezi trădare, dar prietenie de ce n-ar putea fi? Să luăm masa, undeva în oraş. Te rog!

- O.K.!

- Vezi că poți fi şi înțelegătoare?

- Azi nu pot. Am şedință foto. Nu ştiu când se termină.

- Dar mâine, la prânz?

- E perfect.

Femeia lăsă telefonul pe masă. Se aruncă în patul prea mare şi recunoscu în adâncul sufletului ei, că încă ținea la Dan. Încercă să se gândească la altceva; îşi puse muzică şi se trezi dansând singură în cameră. Era ca atunci când dansase, beată, în timpul liceului, pe masă, aproape dezbrăcată, spre deliciul celor prezenți. O târâse la acel bairam pe Magda, prietena ei cea mai bună. Era nesătulă, ducând la gură pahar după pahar şi, de-abia atunci, simți că e eliberată de orice complex, uită de morți, uită de vii, de reguli; auzea doar muzica, o trăia la maximum. Chestia cu dezbrăcatul veni de la sine sau poate de la muzică, de la alcool… Se trezi de-abia târziu, în noapte şi vărsă ceasuri bune la baie. O durea capul, nu putea să-şi mențină echilibrul şi o înfuria prezența celor doi, lângă ea, acuzând-o din priviri. Nici măcar nu era acasă, era la apartamentul lui Dinu, acolo unde stătea cu chirie Magda.

- Tura asta ai întrecut orice măsură, spuse Cristi. Dacă nu era Magda, cine ştie ce mai făceai?!… Te-ai făcut destul de râs. De ce faci aşa ceva, Claudia? Tu nu înțelegi încă? Aceste lucruri îți fac doar ție rău. Pe cine încerci să te răzbuni? Dacă află Claudiu, nu ştiu de va fi încântat.

- Nu va afla. Tu nu îi vei spune, hotărî fata. Nu eşti tu bunul samaritean? Nu eşti tu cel care mă salvează din orice situație? întrebă Claudia cu dispreț în vocea răguşită.

- Încearcă să nu mă ironizezi, îi spuse sec băiatul. Data viitoare nu voi mai fi lângă tine.

- Dar cine ți-a cerut aşa ceva?

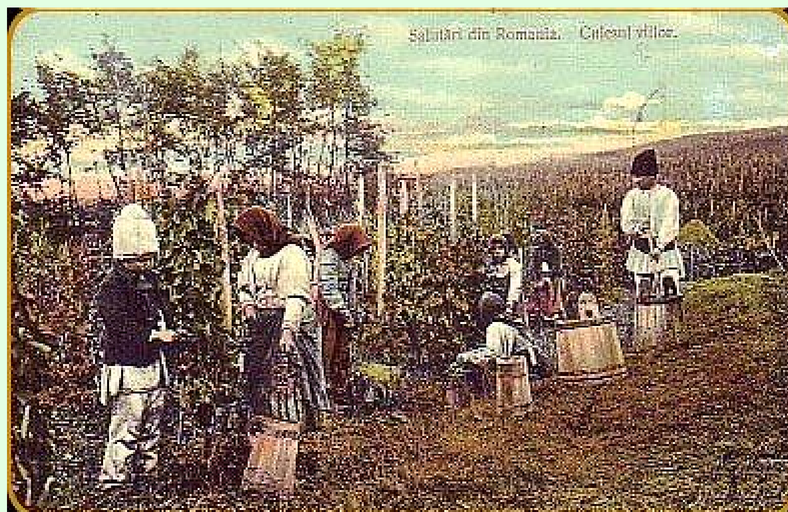
Acum, dansa doar să uite, nu mai băuse demult. Se opri într-un sfârşit, se aşeză în fața oglinzii şi încercă să acopere cearcănele cât mai bine. Îmbrăcată elegant, , Claudia se urcă în maşină şi porni în viteză spre studio. Lui Mark nu îi plăceau întârziații.

- A venit frumoasa mea străină! exclamă Mark. La timp. E bine să fii punctual în meseria asta.

Omul o îmbrățişă tandru şi îi repetă că e frumoasă şi aparatul o iubeşte.

- Dă tot ce ai mai bun! Îmi place tristețea ta, nu ştiu de unde vine. Ai un aer misterios, draga mea, enigmatic. E bine.

Femeia ținea la prietenia lor, şi chiar dacă se numea tot Mark, era total diferit de primul. Oricum, pe acesta din urmă nu-l iubea. Era doar un bun sfetnic, iar ea avea nevoie de aşa ceva.

Citiți mai departe în volumul **“Învață-mă să te iubesc”** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Florina_Sanda_Cojocaru-Invata-ma_sa_te_iubesc.pdf

Cezarina Adamescu (n. Galați)

UCENICI LA ŞCOALA IUBIRII

FLORINA SANDA COJOCARU, "Învață-mă să te iubesc"

"Semănătorul - Editura online", oct. 2011

http://www.semanatorul.ro/articole/2011/florina_cojocaru.htm

Rubrica de CRITICÃ LITERARÃ

Cea de a treia virtute creştină socotită de Isus Cristos şi preluată de Sfântul Apostol Pavel în Prima Epistolă către Corinteni, ca fiind mai presus de toate virtuțile, este Iubirea. Despre cum înțeleg oamenii iubirea, s-au scris vagoane de cărți, toate trecute prin filtrul inimii autorilor. Iubirea a fost din totdeauna un reper fundamental, preluat din Cartea Sfântă, cu rădăcini adânci în Vechiul Testament, în Legile Decalogului care încep cu ea şi termină tot cu ea, cu valoare de poruncă supremă:

"Să-l iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, cu tot cugetul tău şi pe aproapele tău ca pe tine însuți" – virtute adusă de Isus Cristos la rang de Poruncă, după care vor fi recunoscuți creştinii între ei: **"Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unii pe alții".**

E greu să disociem iubirea, din milioanele de cărți scrise în sute de ani, de la acea minunată invenție a lui Guttenberg, de celelalte sentimente şi acțiuni ale omului. Pentru că în toate există, cel puțin un strop de iubire. Vorba lui Marin Preda în romanul său remarcabil, idee preluată de asemenea din ***1 Cor. 13:***

"Dacă dragoste nu e, nimic nu e".

Cu adevărat, despre iubire ca virtute, dar şi ca nucleu al existenței, născător de viață, se poate vorbi la infinit şi tot nu s-ar putea epuiza subiectul. Toți scriitorii au fost seduşi de această temă generoasă pe a cărei întindere de nisip, te poți pierde până la oaza promisă.

Tânăr sau bătrân, scriitorul este ademenit, încălzit, moleşit, îmbrățişat de căldura acestui sentiment, cu singura condiție, să fie adevărat şi curat, sincer şi generos, din toată inima.

Dar cine poate face o delimitare clară şi stabili granițele dintre adevăr şi falsitate, sinceritate şi interes atunci când e vorba de dragoste? Dumnezeu, desigur, El singur are terezia care va arăta cu exactitate granițele şi limitele iubirii, ca şi al altor acțiuni şi sentimente ale omului.

Autoarea de față şi-a propus în paginile aceste să abordeze subiectul din proprie perspectivă, filtrat prin simțămintele şi trăirile sale.

Cu toate că subiectul este bătătorit pe toate fețele, ba chiar şi pe muchii, nimeni nu poate spune că a găsit formula ideală de abordare sau că l-a epuizat. Iubirea nu poate fi epuizată nici măcar după dispariția fizică a protagoniştilor, s-au văzut cazuri când dragostea a supraviețuit eroilor.

Câți oameni – atâtea feluri de dragoste, dragostea e unică, chiar dacă manifestările sunt asemănătoare. Ceea ce simte un om în suflet ține doar de cel care a creat sufletul. Dar poate fi oare, o stare de spirit, descrisă în cuvinte?

Cred că ar trebui inventat un alt alfabet, pentru că acesta este plin de cuvinte vechi, nefolosite încă…

Destinul personajului feminin din cartea de față, nu e cu nimic diferit de cel al multor personaje, bineînțeles, cu particularitățile lui. Eroina se încadrează într-o schemă arhetipală, care a devenit, de multă vreme una din Legile lui Murphy: iubeşti şi nu eşti iubit, persoana iubită iubeşte la rândul ei pe altcineva, care la rândul ei iubeşte pe altcineva ş.a.m.d. Trădarea e regină, fiecare om trădează. E scris parcă în legile firii. Esența ar fi următoarea: oricâte strădanii s-ar depune, fiecare iubeşte pe altcineva. În rest, amăgiri, prefăcătorii, cu un întreg cortegiu de falsuri rostite sau făcute zilnic, până când nu mai eşti în stare să discerni bruma de adevăr din noianul de minciună.

Resemnarea eroinei pare a fi eliberarea de încordarea zilnică. Ani de zbucium şi căutări – spune autoarea. Claudia, Cristi, Dan, Alexandru - marionete mânuite cu meşteşug de un păpuşar iscusit.

Claudia este, în accepțiunea modernă – femeia de succes visată de orice adolescentă: a terminat o facultate, a reuşit în modeling, a câştigat bani, are totul la picioare. Îi lipseşte certitudinea că e iubită. Dar oare are cineva această certitudine? Jocuri de culise după dictonul ***qui pro quo.*** Care pe care.

Dinamica micro-romanului este evidentă. Iubirea/ sau un surogat care seamănă foarte mult a iubire, se dezvoltă pe parcurs, atinge punctul culminant chiar în momentul adevărului şi după câteva ondulații, revine, la altă scară. Şi de obicei, se manifestă atunci când este prea târziu.

Peste toate răzbate un simțământ care e mai puternic decât toate încercările de până atunci: singurătatea care muşcă din ea ca dintr-un fruct dulce, până o devorează aproape în întregime. Gusturile sunt diferite: de la dulce, la dulceag, amărui, acru-amar, greţos şi de nesuportat.

Claudia, o femeie voluptuoasă, care trăieşte din plin clipa prezentă, gustând din toate deliciile vieții, se trezeşte la un moment dat, un gol sufletesc pe care nu-l poate popula cu nimic. Picanteriile din roman ca şi limbajul, care atinge uneori frivolitatea, fără a fi trivial, obscen ori pornografic, sunt pretexte pentru conturarea personajului.

E ciudat cum, două persoane care până la un moment dat alcătuiesc o singură persoană, ajung să se urască şi să-şi facă rău unul altuia. Acest lucru se întâmplă de cele mai multe ori. Granița dintre iubire şi răzbunare este foarte fragilă şi ea poate fi trecută doar cu o săritură.

Foarte ades, printre rândurile care se înşiruie cuminți, creându-ne falsa impresie că e vorba de o scriere banală, facilă, care nu aduce nimic nou sub soare, autoarea strecoară învățăminte şi pilde folositoare pentru toți, rezultate din experiența de viață şi din datele sale personale. Ceva din biografia ei se transmite personajului său feminin. E ca o răsfrângere în oglindă a propriului eu. Asemenea bijuterii sufleteşti se întâlnesc la tot pasul şi dau savoare şi greutate scriiturii. *„Există şi o altfel de frică, Magda, o frică existențială”* – îi spune Claudia prietenei sale. Misterioase căi, misterioase modalități de expresie, pe măsura acestora.

Planul real şi cel imaginar se împletesc în relatare şi, la un moment dat, eroina păşeşte în lumea trecutului, o sumedenie de imagini-blitz se bat pentru a-i invada retina, sub forma amintirilor. Aflată în clipa-limită, la răscrucea firii cu nefirea, Claudia rememorează momentele marcante ale existenței sale. S-a mai văzut. S-a mai auzit. S-a mai simțit. Important este cum depăşeşti momentul sau dacă Pronia îți mai acordă o şansă. Ce poți face cu ea după această răscruce existențială? Aşadar, scriitoarea a ales să-şi înceapă scrierea cu un moment - cheie în viața eroinei principale. Imagini şoc, de la care, de obicei, îți întorci privirile. Accidentul care-i marchează existența Claudiei are rolul unui duş rece, al unui semnal de alarmă, la auzirea căruia, femeia trebuie să se trezească şi să păşească spre noua destinație. Este un moment crucial, o situație limită care-i schimbă mentalitatea, traiul de zi cu zi, idealurile. Nu numai pentru femeia accidentată viața ia o întorsătură grozavă, dar şi pentru persoanele apropiate.

Autoarea urmăreşte schema clasică folosită în aceste situații. Anunțarea rudelor sau a prietenilor găsite de poliție sau de medici în agenda victimei.

Istoria devine captivantă, plină de inedit şi surpriză pentru că autoarea părăseşte schema obişnuită şi urmează meandrele care-i sunt dictate de propria inspirație. Autoarea posedă o tehnică înaltă de mânuire a condeiului când e vorba de relatări şi de dialoguri. De asemenea, construieşte pe o schemă proprie, acțiuni şi personaje care-şi împletesc destinele.

Dragoste, drog, viol, alcool, trădare, jocuri de cărți, un drog periculos, mai periculos ca heroina, sex, relații nepermise, orgii, depresii, situații limită, probleme cu care se confruntă tineretul în ziua de azi, toate sunt abordate frontal de către autoare, cu maximum de responsabilitate.

Florina Sanda Cojocaru îşi desfăşoară acțiunea pe mai multe paliere şi în mai multe felii de timp. Puse cap la cap precum cioburile unui vitraliu, ele pot închipui o operă de artă prin care lumina să se strecoare ca la început, filtrată subțire în zeci de nuanțe.

Iată cum este descrisă Claudia: *„Un suflet trunchiat de adolescent răzvrătit, pe jumătate copil, pe jumătate femeie, cu un dor nebun de mamă, singură, urând banii, afacerile care îl distanțau pe tatăl său de ea…. Se ura pe ea şi pe felul său de a fi. Deveni tăcută, introvertită, nepăsătoare. Oare când se va opri? »*

Pe alt palier epic se desfăşoară, precum snopul de raze răsfrânt în oglinda apei, jurnalul Magdei, prin intermediul căruia, ni se înfăşişează portretul Claudiei şi al mamei sale, portretul iubitului Cristi, toate manifestările văzute din unchiul de vedere al prietenei. Aflăm lucruri care n-ar fi ieşit la iveală decât sub acest vizor. Jurnalul Magdei este cheia de interpretare a acestei scrieri cu elemente biografice, pe care autoarea, ni-l oferă spre înțelegerea sufletului feminin, acela care ştie să iubească, să ierte, să

îngăduie, să sufere, să uite. Viaţa plină de frustrări a Magdei capătă consistenţă şi împlinire prin naşterea copilului deşi, în mod paradoxal, aceasta îi va aduce şi sfârşitul. Sentimente contradictorii o copleşesc, dragostea şi gelozia faţă de Claudia, prietena ei şi rivala ei în dragoste, merg până la paroxism. Toate acestea o slăbesc, o vlăguiesc, o macină. Dragostea se aseamănă foarte mult cu ura. Uneori, nici nu le poţi disocia, ele se confundă şi în numele uneia sau celeilalte, se pot înfăptui cele mai nebuneşti fapte. Iubirea compensatorie a Magdei pentru tânărul Adrian ia întorsături dramatice. Vestea apariţiei copilului în viaţa ei coincide cu vestea accidentului lui Adrian. Întâmplare, destin? Cu un adevărat spirit de jertfă, Magda alege în cele din urmă, în pofida sfaturilor doctorilor, între viaţa ei şi viaţa copilului din pântece, să dea viaţă copilului.

În mijlocul unei situaţii disperate, aşa cum se întâmplă, prin compensaţie, un nou sentiment, acela patern, se deşteaptă în sufletul lui Cristi, pentru micuţa Georgia, fiica lui. Este floricica menită să răsară, să crească şi să înflorească din pământul sterp de suflet al protagonistului.

Peste toată istorisirea planează ca un fum înăbuşitor, o tristeţe malignă, de neînlocuit cu nimic. Problemele protagoniştilor sunt problemele majore ale tineretului de azi, care visează să câştige bani mulţi cu minimum de efort, dar care sfârşesc doborâţi de droguri şi alcool în haznalele istoriei. Viaţa pentru un tânăr nu mai înseamnă nimic, ei sunt resemnaţi, stresaţi, angoasaţi, anxioşi, vârsta consumului drogurilor, după ultimele statistici, a coborât îngrijorător, până la 11-12 ani, tentaţiile sunt mari, fiecare copil visează să lucreze fie în modeling, fie în industria de automobile, ca piloţi de încercare, ori în alte sporturi extreme, unde se câştigă mormane de bani, neţinând seamă de primejdii, de convenienţe, de ce spun părinţii ori rudele.

Modelele lor sunt, fie fotbalişti, fie actori sau cântăreţi, fie femei care pozează pe copertele revistelor porno. Nu e de mirare aşadar, că la 20 de ani devin blazaţi, nu mai au un ideal, nu mai doresc nimic de la viaţă, îmbătrânesc prematur ori ajung să-şi curme viaţa.

Elementul de acţiune nu lipseşte şi, ca într-un policier modern, asistăm la scena în care Cristi îl bruschează şi-i pune pistolul în ceafă contabilului care o ruinase pe Claudia cu atâta nonşalanţă. Ceea ce se poate reproşa acestei scrieri este abundenţa de accidente fatidice a eroilor. Aproape toţi, suferă accidente cu urmări grave sau îşi pierd viaţa în mod cumplit.

Ceea ce e cu adevărat remarcabil în această scriere e, că pe măsură ce te adânceşti în ea, te captivează, devii dependent, este una din scrierile pe care, ca să folosesc o sintagmă bătătorită, nu o mai laşi din mână. De ce? Cauţi similitudini. Şi similitudini se ivesc la tot pasul. Te recunoşti în alţii şi îi recunoşti şi pe cei din jurul tău.

Cu toată agitaţia din jurul ei, frumoasa Claudia este o femeie singură. Golul ei sufletesc nu poate fi umplut lesne. În toţi bărbaţii iubiţi ea-l caută pe unul, fără de care nu poate trăi. Poveste veche de când lumea. Şi Don Juan căuta în toate femeile sale, chipul şi personalitatea femeii ideale. Şi aşa a colindat paturile a peste o mie de femei.

Suişuri, coborâşuri, hârtoape, poticniri, drum drept, denivelări şi iarăşi suişuri şi coborâşuri – Viaţă. Un mozaic cu bune şi rele. Şi de cele mai multe ori, o simplă greşeală poate costa totul.

Faptă şi răsplată. Există o măsură în toate. O măsură de aur sau de nectar care trebuie împlinită. Personajele nu se pot sustrage, destinul e implacabil. Într-un perpetuu joc de aparenţe. Acelaşi joc şi veşnic altul, iubirea - cu toate ingredientele sale, nelăsând loc nici unui alt sentiment. Iubire care poate însemna totul. Din nefericire, unele persoane folosesc acest sentiment doar ca să-şi atingă propriile interese. Şi de aici confuziile, şantajul sentimental, ruptura, despărţirile, suferinţa.

Pentru un volum de debut, cartea este surprinzător de bine construită. Scriitoarea are darul povestitului şi posedă o ştiinţă a construcţiei frazelor. Dialogurile sunt alerte, vioaie, încărcate de dramatism. Şi mai ales, scriitura golită de podoabe de prisos care ar trena acţiunea. Există o economie a mijloacelor de expresie, predomină realitatea frustă, fără să se alunece în trivialităţi gratuite.

Greşeli în numele iubirii, poticneli, nepotriviri, alunecări, compensaţii, plăţi aspre, penitenţe. Toate la un loc fac parte din arsenalul iubirii. Din feţele multiple pe care le are dragostea, atât de asemănătoare cu ura. Tot dragostea are şi cheia de la Cutia Pandorei, în mod paradoxal.

Nu lipsesc nici loviturile de teatru, nici elementul surpriză care se întâlneşte la tot pasul. Întortocherile destinului.

Iubirea dintre Claudia şi Cristi este un astfel de joc de aparenţe şi perplexităţi, mereu în contratimp, fiecare îl iubeşte pe celălalt doar atunci când e prea târziu. Poate în compensaţie pentru

atunci când ar fi trebuit să iubească. Lecții, lecții de viață primim până în ultima clipă. Şi nici atunci nu învățăm nimic sau e prea târziu să mai îndreptăm lucrurile.

Un adevăr care țâşneşte la fiecare pagină a romanului este acela că, la orice vârstă, rămânem ***ucenici*** la şcoala iubirii, având mereu de învățat ceva, cu fiecare nouă iubire, cu fiecare nouă înfrângere. Faptul că o luăm mereu de la început, certifică adevărul că OMUL NU POATE TRĂI FĂRĂ IUBIRE. Viața nu ar avea nici un sens, nici un țel şi, pe bună dreptate, Înțelepciunea Divină a pus pe primul loc această virtute în inima şi sufletul omului. Un om incapabil de iubire este ca un copac uscat, fără pic de sevă care nu aşteaptă decât securea şi apoi focul izbăvitor care să-l mistuie până la cenuşă.

Prin elementele surpriză, prin doza de dramatism, prin întorsătura spectaculoasă a lucrurilor, prin țesătura de fapte şi sentimente, prin întreg cadrul pe care autoarea ştie să-l creeze cu mult har, romanul capătă consistență, mister şi suspans iar cititorul este incitat la lectura unei cărți veritabile. Morala în tot acest amalgam de sentimente este de fapt, Regula de aur a creştinismului, tradusă pe limba noastră astfel: măsură pentru măsură şi totul se plăteşte în această viață dar mai ales, în viața viitoare. Un asemenea mesaj de morală creştină este menit să ne pună pe gânduri şi să ne facă să reflectăm asupra tuturor faptelor noastre. Cu toate acestea, există prea multe datorii de plătit şi prea multe plăți şi penitențe, prea multe pierderi şi un final neaşteptat, încât, nu se poate să nu te întrebi: oare a mai rămas ceva din iubirea aceea care acoperea totul, ori s-a risipit în tragedii de nesuportat, în dispariții iremediabile?

Cu toate tragediile întâmplate în chip surprinzător, o rază de speranță se întrevede la final, în sufletul Claudiei, semn că viața merge înainte, alături de fetița lui Cristi, înfiată de ea. Aurora răsare din nou prevestind soarele iubirii. Şi poate că nu întâmplător, în Noaptea Sfântă a Naşterii Pruncului Isus Cristos, Claudia renaşte la o nouă iubire pentru Alex care-i va lumina viața. Mesajul este cu adevărat plin de speranță. Steaua magică îi luminează pe toți, arătând că s-a născut Cel care avea să aducă în lume mântuirea. Şi eliberarea de trecut, de păcate, trecerea la o nouă viață, la un nou început, ca-n prima dimineață de luni a lumii.

Ceea ce e cu adevărat surprinzător este perfecțiunea construcției epice la o persoană care abia debutează în volum.

Romanul de față este unul care merită atenția cititorilor, dar şi a criticilor pentru că a scos la iveală o prozatoare cu un condei deja format, exersat, fără stângăcii de limbaj sau construcții defectuoase. Ceea ce ne îndreptățeşte să sperăm într-un viitor luminos al acestei tinere scriitoare.

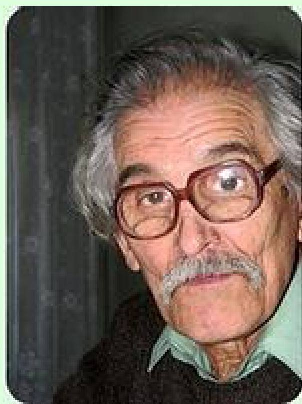
CEZARINA ADAMESCU
9 OCTOMBRIE 2011

Citiți noul volum Întâlniri vindecătoare la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Intalniri_vindecatoare.pdf

Nicolae Grigorescu (n. 15 mai 1838, Pitaru, județul Dâmbovița, d. 21 iulie 1907, Câmpina) primul dintre fondatorii picturii române moderne

Alte articole de critică literară scrise de Cezarina Adamescu:
FLORA MĂRGĂRIT STĂNESCU, "Poemele mele vesele sau triste" Semănătorul, mart. 2010
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/flora-stanescu.htm
COPILĂRIA VĂZUTĂ PRIN DIOPTRII SUFLETEŞTI
FLORA MĂRGĂRIT STĂNESCU, "Cufundată în vaietul lumii" Semănătorul, ian. 2009
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/flora-stanescu-1.htm
Roza Lentini, Tsunami şi alte poeme, Traducere de Eugen Dorcescu
http://www.semanatorul.ro/articole/2011/rosa-lentini.htm

Emil Bucureşteanu (n. Roznov-Neamț)

La capăt de drum

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

PRIMA SCRISOARE

Eram doar doi şcolari
Din aceeaşi clasă,
Stăteai în banca-întâi
Eu, în ultima rămasă.

Purtai plete pe umeri
Cu panglică legate,
Eu tuns, un cap chilug,
O lună plină parcă.

Cu mâna sus stăteai
În fiecare oră.
Cu nasu-n carte eu,
Primeam şi câte-o palmă.

Tu la sfârşit de ani
Erai prima la premii,
Iar eu plecam pe câmp
Ca să păzesc cârlanii.

Venit-ai tu odată
La baltă să te scalzi,
În apa de o şchioapă
Râdeai şi făceai haz.

Din luncă, de sub sălcii,
Eu te priveam pe-ascuns.
Ceva mişcă în mine;
Târziu i-am dat răspuns.

Îți spun de-acele zile…
De când nu te mai văd!
Aflat-am din ziare,
Vedetă eşti, în top.

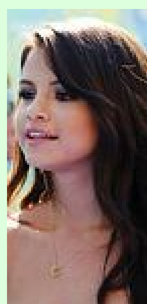
Că joci la Teatrul Mare
Un rol de primadonă,
Că lumea îşi lasă treaba,
La teatru ca să vină..

Mi-a spus țața Ileana
Că mult îți duce dorul,
C-ar vrea să te mai vadă;
S-a cam golit ulciorul.

Mă cheamă ades pe mine
S-o mai ajut la treabă
Şi-i tare supărată:
Nepoți nu sunt-n ogradă.

Cu fata mea se joacă
Când ne-ntâlnim pe drum
Şi-o mângâie pe bucle;
Îi pare nu ştiu cum.

Eu-i spun c-aşa e viața.
Şi puii îşi iau zborul
Când le-a venit sorocul;
La om la fel e jocul.

Dar nu pare a-nțelege
Ea rosturile vieții.
Dar parcă eu le ştiu
De bat ades nămeții.

Doresc ca să te văd
La față-mbujorată
Mânându-mă: hai cal!
Copii eram o gloată.

Mă duc adesea în luncă,
Privesc în adânc apa
Şi caut chipul tău;
Mereu apare alta.

Îț scriu prima scrisoare,
O am de mult în minte
Dar nu-ți va fi trimisă,
E fără de cuvinte.

*

La margine de sat
Îşi are Ion casă
Şi are doi copii
Şi-o harnică nevastă.

E gospodar vestit,
O ştie întreg satul.
Îmi are car cu boi
Şi mândre acareturi.

O turmă de oi are,
Pământ vreo opt hectare,
Recoltă bună scoate,
Munceşte cât se poate.

Un dangăt se aude.
Nu-i timp de rugăciune.
De ce clopotele trag?
Țața Ileana spune:

A murit Ion, săracu',
A zis că nu-i e bine
Că are gând de ducă
Să vadă pe nu ştiu cine.

*

- Pe cine cauți, doamnă?
O-întreabă Ghiță, groparul.
- Mă uit, aşa într-o doară,
După-un coleg de şcoală.

Se-opreşte se închină
Lângă o tristă cruce,
Şi-o lacrimă îi curge
Şi-o poză ea sărută.

Priveşte apoi câmpia
Privirea-i departe duce.
Pe cer s-aprinde luna
Şi-o candelă la cruce.

1 iunie 2011

La capăt de drum

La capăt de drum, loc de odihnă îmi caut.
Pământul e tare, iarba-i uscată,
Nimic nu găsesc, gândurile dor, paşi şovăielnici,
Spre infinit cale încerc să îmi fac.
Paşii se opresc, îndoieli mă cuprind,
Totul a fost, azi nu mai este;
Viața e-o lungă şi tristă poveste.
Ne naştem fără să vrem, fără să ştim,
La nimeni voie nu cerem.
A fost o voință, suntem un accident…
Ce mai contează!
Trăim pe pământ, spre cer năzuim,
E numai dorință, credință, speranță,
Dar nimic nu ştim.
Regretăm trecutul…
Ce trist folosit!...
Ne-ntoarcem cu gândul,
Dar mintea ne spune mereu înainte
Şi totuşi se va zice:
A fost un om.
Totul s-a dus odată cu tine.

Septembrie 2011

Vedere din Râsnov - 1907

Cioban din Munții Neamțului - 1903

Citiți volumul **La capăt de drum** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Emil_Bucuresteanu-La_capat_de_drum.pdf

"Piramida deseurilor" sau "Conspiratia uzurii morale planificate"

http://youtu.be/vGNXaZ5OmlM

Un articol pe marginea acestui film

Economist ALEX BERCA - Problema uzurii morale planificate o problemă veche/nouă

Ultimele câteva zeci de decade ale secolului 20 şi cea de la începutul secolului 21, au atras atenția a numeroşi specialişti, economişti, a celor din domeniul marketingului (analiza pieței), a psihologilor şi a altor categorii de oameni din diverse domenii de activitate asupra problemei uzurii morale planificate în special a diverselor bunuri de consum. Fiecăreia dintre aceste categorii de specialişti li s-au adăugat pe baza unor sondaje de opinie o mulțime de oameni din diverse categorii de vârstă, profesiuni, cu grade diferite de educație şi preocupări.

Fiecare dintre aceste grupe de oameni, au avut şi continuă să aibă diverse puncte de vedere referitoare la această problemă care este la fel de veche şi tot odată deosebit de actuală.

Multe dintre opiniile unor consumatori se referă la necesitatea de a se crea (începând din faza de proiectare şi până la realizarea finală a produselor respective) produse cu o viață lungă de folosință şi această categorie de consumatori îşi susțin punctul de vedere cu ideea realizării unor enorme economii atât pentru fabricanți cât şi pentru utilizatori.

E foarte greu să nu dai dreptate unor asemenea puncte de vedere, dar în acelaşi timp trebuie ascultată şi opinia celor care au un alt punct de vedere şi care susțin că un produs creat în urmă cu 20, 30, 50 de ani în urmă chiar dacă are un timp de folosință îndelungată (de încă odată pe atâta timp de când s-a produs), devine învechit din punctul de vedere al modului de prezentare, al eficienței, şi al posibilităților funcționale.

Dacă am lua câte un exemplu pentru fiecare din cadrul fiecărei categorii de consumatori amintiți mai înainte poate s-ar înțelege mai bine avantajele şi dezavantajele create de aceste situații diferite.

În urmă cu circa 50 sau 60 de ani când au apărut pentru prima oară televizoarele alb-negru, aveau dimensiuni şi greutăți deosebit de mari.

Cele mai multe dintre ele au fost fabricate la timpul respectiv în ideea de a rezista cel puțin 25-30 de ani.

Fabrica de radio şi televizoare din Bucureşti (Electronica) chiar lansase la un anumit moment dat o reclamă care se referea la faptul că "o familie care îşi cumpără un televizor când copilul cel mai mic din familie de abia se născuse, se va putea bucura de acelaşi televizor şi când copilul va veni în vacanță de la facultate".

Era o reclamă şi nu ştiu cât de mult sau cât de adevărată era!.

Au trecut câteva decade şi tehnologia şi calificarea inginerilor români şi din alte țări au inventat tipul de televizoare în culori.

La un anumit moment dat televizoarele în culori erau foarte scumpe şi cei mai mulți dintre cei ce posedau televizoare alb-negru au preferat să le țină pe acestea cu atât mai mult cu cât şi emisiunile de la TV, erau de slabă calitate, iar multe dintre ele ulterior ajunseseră sa aibă programe limitate la câteva ore şi numai despre «marile realizări».

Situații similare se referă la majoritatea țărilor din fostul sistem socialist şi în multe țări din lumea occidentală.

În timp producția televizoarelor color au luat asemenea proporții şi odată cu aceasta şi competiția dintre producători, care au dus la scăderea prețului unor asemenea produse la sume accesibile.

La început a exista un segment mai mic de populație care a fost dispusă să renunțe la tipurile

vechi de televizoare alb-negru, în favoarea noilor televizoare în culori.

Treptat însă, televiziunea în culori s-a transformat din dorința de a avea un astfel de televizor pentru că era "la MODĂ", cu un televizor care oferea calități superioare de vizualizare şi chiar dacă emisiunile continuau să fie slabe, făceau plăcere să vie vizionate în culori.

Acesta a fost momentul în care cei mai mulți dintre posesorii vechilor televizoare ori le-au trimis la familiile lor din provincii sau de la țară sau pur şi simplu au renunțat sa le mai țină şi le dădeau la consignație spre vânzare.

La un anumit moment dat nici consignația nu le-a mai primit pentru că nu îşi mai găseau cumpărători.

Iată cum s-a produs treptat dar sigur transformarea unor produse cu un grad ridicat de tehnicitate şi cu o durată lungă de viață în produse depăşite din punct de vedere calitativ de unele care ofereau mai mari satisfacții cumpărătorilor.

Este foarte dificil în momentul în care cumperi un produs de folosință îndelungată şi care are cel puțin la început un preț destul de mare, să renunți imediat la el când apare un produs nou similar ca scop dar cu valențe superioare (calitative, de proiectare – deci estetice, şi cu alte caracteristici tehnice superioare).

Aici intervine rolul marketingului care sondând piața viitorilor consumatori şi cunoscând gradul preferințelor acestora, reuşeşte în lupta de competiție să aducă un produs nou la un preț competitiv şi atunci din această "luptă", în cele mai multe cazuri câştigă cumpărătorul.

El obține un produs superior la un preț avantajos.

Nu este vorba de o situație specifică numai societății capitaliste de consum, ci ea se poate regăsii în oricare sistem economic în care acționează un anumit grad de tehnicitate şi o piață liberă.

Ştiința şi tehnica în special în condițiile actuale nu pot fi oprite în evoluția lor de ideea realizării unor produse care să nu mai fie necesare de a fi schimbate pentru că au un grad de uzură morală planificată de foarte lungă durată.

Întotdeauna va exista o "luptă" între vechi şi nou aşa cum se manifestă şi contradicția dintre generații.

Mulți scritori din generațiile mai în vârstă preferă să folosească "maşina de scris mecanică", generațiile mai tineri, folosesc deja de mult computerele (calculatoarele), iar tinere generații fac deja uz de noile tipuri de iPod şi diversele modele electronice care sunt deja pe piață sau cele care în scurt timp vor apare.

Noua tehnologie pune sub un mare semn de întrebare poziția vechilor instituții care se ocupă de transmiterea de informații.

Presa şi editurile de exemplu ajung să fie treptat înlocuite de sistemul transmiterii informațiilor on-line.

Sigur că încă foarte mulți cititori preferă cartea pe care ziua sau seara preferă s-o aibă în mână şi să răsfoiască cu plăcere paginile scrise şi totuşi dacă nu anul acesta, dacă nu în această decadă dar mai mult ca sigur în acest secol, multe ziare şi reviste vor fi mai uşor de accesat on line decât să fie răsfoite paginile tipărite.

Poate cineva să se opună unei asemenea evoluții?

Cei care au încercat şi-au dat seama la un anumit moment dat că au pierdut « războiul » pentru că erau depăşiți de ceea ce este nou, *chiar dacă acest nou are un timp de uzură morală de scurtă durată*.

Aşa cum spuneam şi la început, problema pe cât este de veche, este în acelaşi timp deosebit de nouă şi ea va fi în continuare la fel de reală sau poate şi mai autentică în condițiile secolului 21, care evoluează cu o viteză ceea ce pentru noile generații este firească, iar pentru cei mai în vârstă devine treptat o formă de înstrăinare față de ceea ce îi înconjoară.

Dr. Alex Berca
Annapolis, MD, USA

Ioan Lilă (n. Bucureşti)

Acuarele

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

VEZI PASĂREA CUM ZBOARĂ

Vezi pasărea cum zboară
Cu aripile-ntinse
Pe cerul care-şi ține
Făcliile aprinse

Şi noaptea se aşterne
Ca o cenuşă fină
Adorm în iarba verde
Insectele-n surdină

Tonuri de gri albastre
Fâşii de aur pur
Şi verde, numai verde
Se-ntinde împrejur

Portocalii corole
Petale violete
Şi trupuri arcuite
Pe ape desuete

În lanuri arde cerul
Focul le-a amețit
Se-mbată de plăcere
De-atât de mult iubit

Şi-abia spre dimineață
Roua strălucitoare
Aşterne pe câmpie
Covoare de răcoare

S-a copt lanul de grâu
E unduios şi tandru
Macii sânt mici făclii
Umbrite de leandru

Pe țărmul ca zăpada
Fluturi portocalii
Cu aripile blânde
Par ruguri sau făclii

A-mbătrânit zăpada
Şi rece s-a topit
Tu m-ai uitat se vede
Sau nu m-oi fi iubit

Autor nou SEMĂNĂTORUL

ARS POETICA

Încercând s-arunc în aer Universul cu o floare
M-am trezit cuprins cu totul de-o ascetică mirare.
Peste stele ploua dulce cu arome de magnolii,
Iar în zilele senine cerul era ros de molii.

N-aveam nici un punct de care să-mi sprijin nesăbuința,
De-a mă mai juca de-a norii chinuind în van penița.
Floarea soarelui albastră devenea din clipă-n clipă -
Pasărea aia măiastră-şi ducea zborul sub aripă.

Şi eternitatea, blândă, înflorea sub fusta verii,
Ce-şi rotea miezul fierbinte şi duios ca al muierii.
Şi s-a copt şi era dulce ca o pară parfumată,
Timpul mi-a-nflorit pe tâmple într-o clipă deşănțată.

Şi mi-am pus gândurile toate într-o urnă princiară,
Buburuze de zăpadă am cules - cu iz de vară,
Şi am învățat să scutur de omizi livada tristă,
Universul nu-i mai mare decât este o batistă.

Timpul vag se răsuceşte încercând să se ascundă
În cosița unei fete, sub agrafe sau sub fundă,
Spațiul dintre două mere este însă infinit -
Mi-au rămas numai dorința şi-amintirea c-am iubit.

AZI NOAPTE IN FEREASTRA AU INFLORIT SALCIMII

Azi noapte în fereastră au înflorit salcâmii,
Am auzit cocoşii spărgând în cioburi cerul.
Pe iarba din gradină s-au presărat luceferi –
Sporindu-mi mie-n taina tăcerii tot misterul

Şi tu, ca o sclipire, te-aprinzi în ființa mea,
Şi nu mai ştiu pe unde mai hoinăresc şi azi.
O lacrima luceşte în ochii tăi de nimfă,
Dar tu eşti încă neaua ce nesfârşit mă arzi

Aş vrea să-ți dau şi luna şi cerul plin de stele
Nimic nu e mai dulce decât privirea-ți blândă
În mine se zbat munții şi visurile-mi toate
Râvnindu-te năvalnic se-ascund şi stau la pândă

Azi noapte în fereastră salcâmii-au înflorit
Pentru a mia oară m-au amețit cu şoapte
Te mai doresc iubito cât încă n-am pierit
Şi-n sufletu-mi aievea mai am o zi şi-o noapte

Că sânt de fericire zdrobit în mii de cioburi
În care se reflectă făptura-ți grațioasă
Şi dulcea ta tăcere te face şi mai gravă
Lăsându-mă să-ți sorb esența mătăsoasă

BAZARUL VIEȚII

Pe masa de sticlă foşneşte ziarul –
Îşi deschid muierile aprozarul.
Ce vând ele ? Umbre aromate,
Cu gust de coapse bronzate !

Ia să cumpăr şi eu ceva udătură,
Bună de clătit pentru gură -
Şi să mă desfăt cu buzele lor cărnoase,
Până îmi dă plăcerea prin oase.

Pune-ți, femeie, fânul tău dulce,
La botul calului meu, că vrea să se culce…
Da' nu poate fără un pic de hârjoană,
Prin poiana umedă de pofte de codană.

Citiți **Acuarele** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Ioan_Lila-Acuarele.pdf

Mircea Lăzărescu (n. Lugoj)

Chin, extaz şi nebunie înaltă în secolul XX

Cronica a trei zile, prilejuite de comemorarea centenarului naşterii lui Cioran, povestită de un psihopatolog

Fragment din volumul care se poate citi integral la

www.editura-online.ro

Butonul ESEU

Autor nou SEMĂNĂTORUL

1. Prolog

Anul acesta, în mai, am participat la Sibiu la comemorarea celor o sută de ani de când s-a născut Emil Cioran. Sunt tradiționalist, asa că țin la astfel de evenimente. În urmă cu doi ani am încercat să fiu cât mai prezent la ceea ce s-a întreprins atunci privitor la aceiaşi 100 ani de la naşterea lui Noica. Această ancorare în timp îmi dă o anumită stabilitate care, în acest caz, se leagă şi mai personal de viața mea. Mama, născută pe valea Mureşului, ar fi atins şi ea acum această vârstă. Iar tatăl meu - şi la fel Eduard Pamfil, magistrul meu în profesie - se născuseră în acelaşi an cu Noica. Prin mentorii şi părinții mei mă întind, iată, de-a lungul unui veac. Un veac cam zbuciumat de altfel. Dar să revin.

A fost vorba de fapt de cea de a XVII-a ediție a Colocviului internațional « Emil Cioran », organizată, în cadrul Universității Lucian Blaga, de Catedra de limbă franceză ; şi cu eternul entuziasm al lui Eugčne Van Itterbeek, belgianul poposit ți rămas pe aceste meleaguri din admirație pentru Cioran. « Se plasează în linia marilor mistici Renani » , perora el în urmă cu doi ani, când am venit pentru prima dată la aceste întâlniri, stimulat de Ciprian Vălcan.

Întâlnirea comemorativă din acest an s-a ținut de fapt la Cisnădioara, comuna săsească superb situată la 9 km de Sibiu. Cisnădioara, locul unde s-a aşezat Eugčne Van Itterbeek, se profilează acum ca o mică colonie belgiană, aici cumpărându-şi case în ultimul timp peste 30 de valoni, pe urmele cistercienilor care în secolul XII au fundat pe acest loc o biserică cu hramul Sfântului Mihai şi apoi o mănăstire. Aici am fost cazați la pensiunea centrului de conferințe « Elimheim » al bisericii catolice, unde sâmbătă seara se țin repetițiile corului bisericesc. Livada în pantă era plină de pomi infloriți iar în depărtare creştea în valuri succesive Făgăraşul, ce strălucea în soarele de amurg. Mi-a trecut prin minte faptul că Cioran, marele contemplativ, nu invocă niciunde în textele sale o privelişte anume. Ai impresia că nu s-a oprit niciodată să aştepte pe cineva sau ceva, privind în jur, calm, în lumea aceasta căzută în nenorocirea timpului. Geaba ai căuta în opera sa secvențe ca: ”Sara pe deal buciumul sună cu jale/Turmele-l urc, stele le scapără-n cale./ Apele plâng, clar izvorând în fântâne./ Sub un

salcâm…”. Şi totuşi natura, pornind de la cer şi mare, dar ancorată în vegetația peisajului, contează pentru el ca reflex lumesc al paradisului. Ultimul capitol din *Lacrimi şi sfinți* începe cu un decupaj de tip tablou sau vedută: “…când priveşti pe fereastră - pe orice fereastră - totul devine ireal : oameni, arbori, animale conspiră în neființă…”.Contemplarea naturii se instituie ca o cale de ieşire din mizeria temporalității: ”Orice peisaj te scoate din timp, şi natura, în genere, nu e decât o dezerțiune din temporalitate”. Dar imediat direcția se schimbă şi peisajul la care te aşteptai nu apare. În schimb: ”Priviți un arbore într-o zi imobilă cu soare şi când frunzele par broderii ale unei inimi de primăvară şi veți înțelege că toate problemele devin fade în fața creşterii indiferente a naturii, a inconştienței ei, în afară de care totul e durere, blestem şi spirit”. Totuşi peisajul intră în joc, căci « revenim la natura prin ocolul istoriei”, aşa că, în capitolul al cincilea, el e invocat în varianta sa pictată:

”…ce-aş face fără peisajul olandez, fără Salomon şi Iakob Ruysdael sau Aert van der Neer? Oricare din peisajele lor îți trezeşte toate melancoliile, toate visele legate de nori şi de culori crepusculare sau de adieri marine. Un cer greu şi vast, cu nori ca suspine materializate; întinderi vagabonde născute pentru a învălui singurătățile sau comentarii fizice ale infinitului melancoliei” (pag. 111).

Cert. Aici în Cisnădioara, nu departe de Şandra, unde a scris *Schimbarea la față a României*, Cioran nu ar sta să admire acest apus de soare calm şi grandios. Mai repede cred că s-ar uita la un pom sau la o floare de pe pajişte, la una singură, psalmodiind una din temele sale preferate: ”Regretul de a nu fi plantă, cine să-l priceapă? Pe cine să induioşeze dorul vegetal? Să fii o floare în care se îngroapă razele şi dorm visele pământului şi pe care să o culeagă un înger trist, spulberându-i petalele cu un suflu cald şi nostalgic”. De la acest pasaj până la sfârşitul cărții mai sunt şapte pagini. Dar ceva mai devreme citim: ”Aş vrea să fiu o floare pentru a nu şti de Dumnezeu sau Satana, pentru a-i dispreţui”. Povestea aceasta cu floarea, cu topirea în vegetal, va dăinui toată viața. Deocamdată suntem însă la natura peisagistică. Rememorez: ”Orice peisaj te scoate din timp, şi natura, în genere, nu e decât o dezerțiune din temporalitate”; ”Dragostea de natură nu e în fond decât regretul ei”; ”Omul a tras *chiulul* naturii. În măsura în care a reuşit, s-a desorbitat din viață iar tragedia lui se epuizează în plusul adăugat naturii”; ”Orice peisaj mă face să uit că există un “când” şi un “atunci”, că au fost odată clipe sau că am fost capabil de viciul de a fi fericit în timp”; ”Dezgustul de om te

face să iubeşti natura”; ”Începi să înțelegi veşnicia când te afli singur în fața naturii”... Şi aşa mai departe.

Deci asta era! De fapt, *Lacrimi şi sfinți* e explicit o carte despre nostalgia paradisului. A paradisului care zace în noi, în străfundurile fiecărui om. Căci anamneza fundamentală nu duce altundeva, decât, prin Paradis, la Dumnezeu. La Dumnezeul din tine…care e împreună cu tine…sau înainte de tine, creând omul din plictis, sau alături de tine…Oricum, un Dumnezeu cu care nu poți decât să te confrunți întru veşnicie…pe viață şi pe moarte, precum lupta lui Iacob cu îngerul o prefigura nebulos.

Am strâns din ochi, apoi i-am deschis, smulgându-mă din vraja cărții pe care o iubeşte Eugène Van Itterbeek, şi m-am uitat în jur. Acesta era alături de mine. Sosise împreună cu destul de multă lume. Printre însoțitorii săi se aflau şi vechi cunoştințe din Franța, ca Aurélien Demars ți Nicolas Cavaillčs, care tradusese în limba franceză *Ontologia* lui Noica. Era şi Marin Diaconu din Bucureşti, pe care-l întâlnisem după amiaza la Sibiu, curând după sosirea mea de la Timişoara. Şi care mi-a dat cel de-al doilea volum de amintiri şi evocări al lui Emil Cioran, pe care-l editase împreună cu Mihaela-Gențiana Stănişor şi urma să-l lanseze cu aceasta ocazie.

Ne-am aşezat la o masă copioasă şi am început să bârfim.

Sus: casa părintească a lui Emil Cioran de la Răşinari

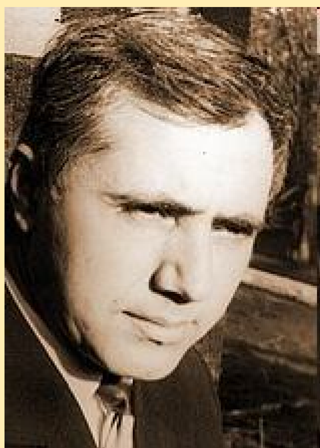
Din www.tribuna.ro 01/04/2011

Jos: Sibiu în anul 1911, anul naşterii lui Emil Cioran

Din colecția de cărți poştale Elena Sfetea (Coşbuc)

Citiți **Chin, extaz şi nebunie înaltă în secolul XX** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Mircea_Lazarescu-Chin_extaz_si_nebunie.pdf

Vasile Popovici (n. Corni-Botosani)

Meteor

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Pe vremuri

Pe vremuri îmi aducea bunica
- când venea -
un buzunar de nuci
şi bani de dat în scrânciob.
Duminica,
în colţul de odaie mama aprindea
un muc de candelă
în untdelemnul unui ciob.

Pe sor' mea o paşaportam
la joacă-n drum;
eu cu Ion -
la bălăceală-n ştioalna luncii.
Ce vremuri de demult!
parcă-s acum;
şi ne-ntorceam
prin dudăria din Dealul Crucii.

Călare, cu cnutu-n mână,
părea statuie vechilul,
pe geana dealului,
pe cer bătut în cuie.

Desprins din cer,
ne alerga pân' la hotarul de
moşie,
Conu Costică,
c-aşa-i ziceam; uşoară ţărna-i fie!

Marghioala lu' Hârştioagă,
cu doniţa în mână,
storcea lapte din ţâţă;
era vaca bătrână.
Florica lu' Haldan
turna lătúri în troacă
şi treburile
erau gata mai înspre toacă.

E-acoperită lumea-'ceea
cu vremuri şi tărâţă.
Azi,
nu eşti fată super-culă,
dacă nu eşti mare-n ţâţă.
La mare căutare-i sexul
şi nu eşti deloc
şic (ă),
de n-ai cercei pe-oriunde…
în nas şi în buric (ă).

11 iunie 2009

Iaşi 1900 - Str. Lăpuşneanu

Iaşi 1860 - Scoala Tehnică

Vecinul

Vecinul meu,
de-i pui în mână biblia
să jure,
nu ştie că Florica lui
are sub ţâţă
- cât boaba de mărgăritar -
o aluniță
pe care-amicul lui,
adică eu,
încearcă să i-o fure;

aşa,
ca între-amici,
că doară
nu ne-om certa pentru
nimica
şi ne vom duşmăni
că alunic'-aceea,
mărgăritar de-ar fi,
n-o fi cea mai de preț
odoară.

21 decembrie 2009

Memento

Poetule,
eşti genial dacă spui lucruri
geniale
prin vorbe simple,
nu recoltând neologisme
de prin cărți,
ori de prin vechi
şi noi dicționare.

Eu cred,
şi n-aş vrea să greşesc
când spun
că poezia
e-n lucrurile simple şi curate.
Construcțiile-ntortocheate
rămân, de regulă,
neterminate.
Că lucrurile simple
sunt mult prea complicate.

30 decembrie 2009

Scris în carte este

Mare Ți-i, Doamne, puterea,
mare cât un an de post,
dar când vreme trece, vine, post-
mortem, pentru mine ai vrun post?

Nu oriunde, - sus în rai;
nu unde dracu-a-nțărcat.
nu oriunde, - nu în jos.
Doamne, nu face-un păcat!

Că Ți-e mare-atât puterea,
vrerea, care-ți este vrerea?
cam iubit pe-aproapele,
poți, - trece cu vederea?

Nu sunt cheie, nu sunt uşă
de biserică ori schit;
parc-aşa ai scris în Carte,
iartă-mă, dac-am citit!

28 iulie 2009

Obscenitate

**în fruntea turmei pus
măgarul,
(şi însoțindu-l credincios
ogarul),
el crede că-i stăpân
pe turmă şi pe stână,
iar baciul,
slugă la stăpân,
turma o mână.**

**În turmă să fii oaie,
măgar
în fruntea turmei,
gregar!
şi e de oaie
până la urma urmei.**

**Că oaia îl urmează,
e tot oaie,
cum o iei.
Măgarul,
tot măgar rămâne,
vrei nu vrei.
Aceasta-i dialectica
până-n rărunchiul lumii;
aceasta-i metafizica
până-n buricul ,,humii".**

22 decembrie 2009

**Citiți volumul Meteor integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Vasile_Popovici-Meteor.pdf**

«DISTRUGEREA ŞI CUCERIREA ROMÂNIEI FĂRĂ RĂZBOI (VOL. 1)

Spre deosebire de majoritatea istoricilor, care interpretează faptele culese din izvoarele vremii, în această lucrare, articolele pe care le public, nu vor fi comentate (interpretate). Voi interveni numai pentru explicitarea celor ce succed. Aşadar, las cititorului libertatea de a le analiza, după propriu-i discernământ.

Articolele respective întregesc informațiile viitorilor istorici, al celor care vor avea posibilitatea să studieze şi documentele clasificate, adică peste o sută de ani, când, probabil, se va scrie o istorie adevărată a timpurilor pe care le trăim astăzi şi nu o istorie subiectivă, scrisă potrivit intereselor de grup, partinice sau, poate, a unui suveran mondial, cum preconizează Noua Ordine Mondială.

Din miile de articole lecturate eu nu am redat – pentru economie de spațiu – decât câte un articol-două din categoria faptelor asemănătoare. Bineînțeles că fapte incriminatorii sunt foarte multe, chiar exagerat de multe, de aceea eu nu am urmărit, decât ca, prin publicarea insignifiantă a numărului de cazuri existente, din multiplele probleme şi aspecte, să atrag atenția cititorului asupra situației disperate în care națiunea română se află astăzi, după o conducere şi guvernare a statului român, timp de 21 de ani, eşuată. Cum vom ieşi din marasmul în care se scufundă tot mai mult o parte (cea mai numeroasă) a populației României, este greu de dat un răspuns. Duşmanii şi-au atins scopul: românul nu mai crede în nici o instituție a statului, nu mai crede în cinstea vreunei personalități şi nici chiar în prietenul său. Peste tot pluteşte blazarea şi sindromul necuvântătoarelor: indiferență față de ceea ce se petrece în jurul său şi chiar ce i se întâmplă lui, personal. Ne-a copleşit lipsa de speranță, de demnitate, şi de mândrie elementară, aceea de a fi Om. Ambiția, aroganța, egoismul (ajuns la cel mai înalt grad de manifestare) şi prostia pun stăpânire pe tot mai mulți cetățeni români. Fiecare nu se gândeşte decât cum să se îmbogățească foarte rapid, indiferent prin ce mijloace. Educația, chiar elementară, lasă mult de dorit, bădărănismul îi caracterizează pe tot mai mulți dintre cei ce populează această țară. Nu mai există respect față de bătrâni, față de cei în neputință. Nici învățătorii sau profesorii nu mai dau educație tinerilor vlăstare, încredințate lor spre modelare, pentru a-i face oameni de nădejde. Şi nici părinții, ocupați cu munca sau cu afacerile, nu-i mai interesează copiii lor. Acest rău a devenit mentalitate.

Dar cum am ajuns în această situație, care pare fără ieşire? Se zice că peştele de la cap se strică, iar capul nostru, al României, îl formează conducătorii noştri. Ei sunt cei care dau tonul şi dirijează gloatele. Ei sunt vinovații! Aceste capete s-au stricat, sunt urât mirositoare. Put. Maladia a devenit epidemie. Au început să-i îmbolnăvească şi pe cei cu care sunt în contact. Singurul antidot este în mâna şi în puterea celor imuni. Ei trebuie să-i vindece pe aceşti maladivi, sau, dacă se dovedesc a fi incurabili, trebuie scoşi în afara societății şi închişi în sanatorii speciale, pentru totdeauna, să nu-i mai contamineze şi pe alții... Să dispară din viața cotidiană! Numai aşa societatea se va însănătoşi. Mai greu, dar, este posibil.

Dacă nu reacționăm acum, în ultimul minut al ceasului al doisprezecelea, vom fi, în continuare, aceeaşi mulțime ignorantă, care se ghidează după proverbul, nesănătos: "Mai bine cu răul, decât cu foarte răul".

S-ar părea că răul a cuprins tot mai multe state, dar trebuie să mai şi sperăm. Cu timpul, răul va dispărea. Au dispărut ele civilizații, va dispărea şi acest sanguinar al umanității. Peste populația noastră au trecut mulți năvălitori, vor trece şi aceştia. Românul este rezistent. Dar, pentru a rezista, trebuie să cunoaştem şi cine ne este duşmanul, care ne amenință existența.

România a fost de totdeauna un azil al celor ce căutau un refugiu în țara noastră, pentru a scăpa de persecuțiile care le amenințau libertatea şi chiar viața. Guvernanții noştri i-au ajutat moral şi - cu îndestulare - material, neglijând, nu o dată, populația autohtonă, pauperizată. Cei ce ne-au condus țara au fost întotdeauna - cum sunt şi astăzi - deosebit de ospitalieri pentru străini, deosebit de buni, de înțelegători cu nevoile acestora, dar tot atât de nepăsători cu populația autohtonă, condusă de ei. Ajutoare materiale şi facilități străinilor veniți şi aciuați, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă în țara noastră, ori stabiliți definitiv, au fost acordate cu nemiluita. Au oferit «ajutoare» şi săracilor din alte state ale lumii... De exemplu, după războiul din Irak, dus de către SUA şi Anglia, (cu concursul militar şi al României) s-au trimis 28 tone de medicamente şi îmbrăcăminte, iar la noi, în România, spitalele nu aveau, în acea perioadă, nici seringi. Nu mai vorbesc de «criza» de medicamente gratuite sau compensate (altă hoție guvernamentală)...

Citiți CONTINUAREA aici

http://www.semanatorul.ro/anunturi/mircea-valcu.htm

Al Florin Țene

O VIAȚĂ DIN ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Convorbiri între Al.Florin ȚENE şi George Roca, scriitor australian de origine română

Fragment din volumul care se poate citi integral la www.editura-online.ro Butonul CRITICÃ LITERARÃ

INTERVIU CU ALEXANDRU FLORIN ȚENE – PREŞEDINTELE LIGII SCRIITORILOR ROMÂNI

George ROCA: Distinse domn, vă mulțumesc că ați acceptat acest interviu. Ştiu că sunteți veşnic ocupat şi nu aş vrea să vă răpesc timpul, dar totuşi aş dori să aflu cât mai multe despre dumneavoastră. De unde vă trageți seva? Cum au fost începuturile?

Al Florin ȚENE: Pe atunci, sub dealurile molcome cu vii ale Drăgăşaniului, locul unde am văzut lumina zilei, nu cunoşteam un adevăr pe care l-a spus monseniorul Vladimir Ghika că: *„Omul este una dintre făpturile care se alcătuiesc cel mai încet şi care trec cel mai repede!”* Era anul Domnului 1942, luna iunie, 13, când strigătul primului copil al familiei Ion Țene şi al Ecaterinei, născută Roşianu, ce atunci se năştea, dădea semnalul începerii unei vieți. Era anul când începea ofensiva lui Montgomery împotriva lui Rommel la El-Alamein, în Egipt. În oraşul Drăgăşani, mai târziu, s-au simțit bombardamentele americane care țînteau podul de fier de peste Olt. În timpul acela, când sunau sirenele anunțând un nou bombardament, tata şi mama cu mine în brațe, punându-mi pălăria lui tata în cap să mă ferească de soare, fugeau pe Dealul Viilor adăpostindu-se sub umbra viței de vie. Era perioada când locuiam cu chirie la o rudă pe strada Leuleşti, actualmente Kogălniceanu, vis-à-vis de Liceul Agricol. În curtea acestei şcoli ne jucam până seara târziu când apăreau stelele, iar noi pe uliță scăpăram cu două pietre alte stele mai mici, întrecându-ne care pietre scapără mai bine şi mai frumos.

De acest univers m-am despărțit cu greu. În vara lui 1958 ne-am mutat în casa noastră de pe strada Parcului. Construită de părinți, pe credit luat de la bancă. Dar din păcate edificiul nu a avut o viață prea lungă. În 1978, casa a fost demolată de comunişti pentru a extinde perimetrul unei centrale termice care alimenta blocurile din apropiere. Culmea ironiei, această centrală termică în prezent este dezafectată. Locuitorii blocurilor şi-au instalat centrale de apartament.

Învățând la şcoală că oraşul nostru a fost castrul roman numit Rusidava (situat pe teritoriul actualului cartier Momoteşti) şi că pe sub coasta de la fântâna Bâtca a trecut Drumul lui Traian spre Sarmisegetusa - Rusidava făcând parte din sistemul roman de apărare numit Limes Alutanus - împreună cu prietenul Ilie Vulpe, istoricul de mai târziu, am început să săpăm în diferite locuri pentru a descoperii vestigii romane. Dar, spre dezamăgirea noastră, nu am găsit nimic... Totuşi acea „arheologie infantilă” ne-a folosit la consolidarea unor cunostințe temeinice despre istoria neamului.

George ROCA: Vorbiți-mi puțin despre şcoală româneasca a acelor timpuri!

Al Florin ȚENE: Clasa întâi am făcut-o la Şcoala „Frații Nicolaescu”, căreia i se mai spunea „Şcoala din Piață”. Prima învățătoare, doamna Rădulescu, omorâtă de ruşi mai târziu! Apoi, părinții m-au transferat la Şcoala „Nicolae Bălcescu” unde l-am avut învățător pe domnul Moreanu. În clasa întâi am avut tăbliță de gresie pe care scriam. O am şi acum ca amintire. Le-am arătat-o şi nepoților pentru a cunoaşte cum se învăța în acele vremuri... şi cum arăta „laptopul” bunicului lor! Învățătorii pe care i-am avut erau foarte exigenți cu noi. Când nu ştiam lecția ne puneau la colțul clasei în genunchi pe coji de nucă. Şi... astfel învățam de teamă... nu din conştiință! Dar învățam! La ciclul primar am avut profesor de limba şi literatura română pe domnul Muşulescu. Un bărbat frumos şi exigent. Când nu ştiam lecția ne trăgea de perciuni, spunând: *„Tătarule nu ai învățat!”*.

Dovadă că se făcea carte în şcolile primare şi în liceul din Drăgăşani este faptul că mulți dintre foştii mei colegi de clasă au ajuns mari personalități, precum: Radu Vasile, fost prim-ministru al României, Virgil Mazilescu – poet de mare talent, Dumitru Velea - scriitor, Ilie Vulpe -istoric, Mugurel Isărescu, actualul guvernator al Băncii Naționale, iar mulți alții, profesori universitari, cercetători, oameni de ştiință...

Nu pot să-i uit pe profesorii mei, cei trei „Escu": Mihăescu, Istocescu şi Popescu, de limba şi literatura română, pe profesoara Preda de matematică... care m-a lăsat corigent în clasa a X-a. Fiind bun la fizică şi chimie, profesorul Cruciachevici mai întotdeauna mă punea, la orele de laborator, să fac experiențele cu care îşi exemplifica lecțiile. Nu pot să uit că am fost eliminat trei zile pentru faptul că am fost găsit citind în clasă romanul „Rusoaica" de Gib I. Mihăescu, care era interzis în acea perioadă. Cartea o împrumutasem de la Ionica, fiica cea mică a autorului, care locuia împreună cu mama dânsei, doamna Elena, fostă Stănescu, pe o stradă adiacentă cu strada Parcului pe care se afla casa noastră. Era perioada când din dorința de a ne face cunoscute creațiile literare am înființat Cenaclul Literar de pe lângă Casa de Cultură. Era anul 1958: După ce a fost recunoscut (reabilitat) Gib I. Mihăescu am botezat cenaclul cu numele acestuia.

Tot în acel an, 1958, împreună cu colegii Ilie Vulpe, Nicuşor Bărbulescu şi Liviu Lica, am făcut o gazetă de perete din scânduri, frumos construită cu patru rubrici, intitulată „Gazeta literară drăgăşeneană", pe care am pus-o pe gardul şcolii chiar la intrare. Era noaptea. La cele patru rubrici am „publicat" poezii şi articole despre activitatea cenaclului pe care-l conduceam. Dimineața, înfuriat, directorul Liceului, profesorul Chelărescu, a dat ordin să fie dată jos gazeta noastră, iar pe noi ne-a eliminat trei zile şi apoi am fost criticați de mama focului în şedințele de UTC.

Conducând, ca elev în clasa a XI-a, cenaclul literar pe care-l înființasem, am invitat la şedințele acestuia colegi şi prieteni dragi, iubitori de literatură, precum Dumitru Velea, viitorul dramaturg, eseist, poet (elev în acea vreme la Liceul Agricol din localitate), Constantin Dumitru, ajuns renumit ziarist, Nicolae Cochinescu, procuror în Drăgăşani, viitor membru al Curții Supreme de Justiție, poetul Virgil Mazilescu care era deja student la Bucureşti, Ion C. Vasile, tatăl viitorului prim-ministru, profesorul Niță Popescu, poetul Dumitru Raiciu, profesorul Emil Istocescu şi alții. Demn de recunoscut este faptul că am avut mare noroc cu dascălii noştrii din acele vremuri, deoarece ne-au pregătit cu dăruire la toate materiile, ne-a transmis dragostea de cunoaştere şi ne-au „deschis ochii", învățându-ne cum să ținem piept vieții...

George ROCA: Am aflat din relatările de mai sus că „acolo" la Drăgăşani ați avut concitadini oameni de litere, artişti şi chiar politicieni de valoare. Puteți să ne dați mai multe detalii şi desigur, să ne mai spuneți câteva cuvinte despre domniile lor...

Al Florin ȚENE: Locuind nu departe de casa familiei Gib I. Mihăescu, încă de prin clasele primare am aflat că acolo a stat un mare prozator. Doamna Elena, soția scriitorului cu cele două fetițe Miruna şi Ionica, au fost scoase de comunişti din locuința lor, pe motiv că erau boieroaice şi făceau parte din familia „legionarului" Gib I. Mihăescu (cel care a publicat la revista „Gândirea") şi mutate într-o casă de țigani. Abia în 1967, după ce a fost retipărit Gib, le-a fost retrocedată casa... În acea perioadă vizitam familia, împrumutam cărți şi cercetam manuscrisele. Aveam şi un concurent, pe prietenul meu, profesorul Emil Istocescu, care s-a implicat cu dăruire în cercetarea operei autorului, în special al volumului „Brațul Andromedei", publicând câteva cărți de referință despre opera lui Gib I. Mihăescu.

George ROCA: Care au fost motivele plecări din oraşul natal? Erați deja cunoscut în Drăgăşani ca persoană publică, ca promotor cultural. Care a fost prima instituție de învățământ postliceal? Am aflat că ați studiat mai întâi la Bucureşti la Şcoala Tehnică de Tehnoredactori „Dimitrie Marinescu" pe care ați absolvit-o după doi ani, după care ați urmat cursurile Facultății de Filologie-Istorie la Baia Mare. De ce un salt atât de mare ca distanța geografică?

Al Florin ȚENE: Aşa este! După terminarea liceului am studiat la „Dimitrie Marinescu" la Bucureşti, după care m-am înscris la Facultatea de Filolgie-Istorie la din cadrul Institultului Pedagogic de la Baia Mare. După absolvirea facultății, am fost repartizat profesor la Tarna Mare, comună situată la granița cu Ucraina, pe atunci parte intergtantă a a Uniunii Sovietice. Acolo am stat doi ani. Este locul unde m-am căsătorit cu poeta Titina Nica Țene, care era învățătoare acolo... la şcoala condusă de

fratele ei Ion. Ca o coincidență, soția mea își trăgea rădăcinile din Uşurei, un sat de lângă Drăgăşani. Ne-am căsătorit în acea localitate maramureşeană... având verighete câte un fir de iarbă... pe deget! De unde aur, când acest metal prețios era monitorizat de comunişti?! Țin minte că la căsătoria noastră ne-a cântat la pian o doamnă unguroaică şi am ciocnit câte un pahar de vin de Tarna Mare. Asta a fost frumoasa noastră nuntă... Eram atât de tineri, plini de speranțe şi vise...

George ROCA: Deci după terminarea facultății ați fost repartizat ca profesor la Tarna Mare, o localitate situată în județul Maramureş. Cum s-a acomodat un regățean get-beget cu oamenii din Țara Oaşului? Ce amintiri vă leagă de aceea perioadă?

Acomodarea nu a fost prea uşoară. Vorbă lui Țuțea *„de multe ori, adaptarea la împrejurări se cheamă conformism şi conformismul se deosebeşte de ploşniță doar prin aceea că ea n-are rațiune”*. Obiceiurile, dar mai ales faptul că oşanul căruia îi făceam vizite la domiciliu, ca diriginte al feciorului său, ne obliga să bem o horincă-două-trei şi să mâncăm slană... (căci dacă nu beam însemna că îi suntem duşman!), nu ne plăceau deloc. Asta ne-ar fi obligat să fim mereu cu „capul plin”... adică beți! Greu ne-am acomodat în acest sens. Dar „am supraviețuit” şi i-am iubit mult pentru puritatea lor!

Acolo eram preocupat de literatura cu aceeaşi ardoare. Deseori trimiteam articole şi poezii la ziarul din Baia Mare, la „Gazeta Literară” din Bucureşti sau la „Tribuna” din Cluj. Multe dim acestea au fost publicate spre bucuria „autorului”! Ne duceam, împreună cu soția, iarna, pe o vreme de crăpau lemnele de frig, la un cenaclu din Satu Mare, condus de poetul Petre Got. Desigur, nu ocoleam nici Baia Mare, unde eram atras sufleteşte de cenaclul „Nord” - înființat de mine, de poetul Vasile Radu Ghenceanu şi pictorul Mihai Olos.

George ROCA: În 1964 ați devenit redactor al Stației de Radioficare Drăgăşani. Să înțelegem că a fost o încercare de a vă reîntoarce la matcă!?

Al Florin ȚENE: Chemați la Drăgăşani de tatăl meu, care era în acea vreme şef-contabil la Banca Națională a raionului Drăgăşani (iar Constantin Isărescu, tatăl lui Mugur Isărescu Guvernatorul Băncii Naționale, era inspector şef), am „încercat” să găsesc un serviciu în oraşul natal. Normal, nu-i aşa? Până la urmă am găsit de lucru la Stația de Radioficare din oraş, iar soția... contabilă la Intreprinderea de Transport Auto, tot în Drăgăşani.

Devenind redactor la Stația de Radioficare aveam zilnic o emisiune de o oră în care difuzam reportaje despre oraş, anchete economice, montaje literar-muzicale, poezii şi cântece. Am preluat din nou conducerea cenaclului pe care-l înființasem. În această perioadă, făcând schimburi de experiență cu cenaclul „Anton Pann” din Râmnicu Vâlcea şi invitându-i, pe unii din ei, la emisiunile Stației de Radioficare, i-am cunoscut pe Doru Motoc, care într-o perioadă a fost redactor la revista „Argeş” din Piteşti, unde publicam articole şi poezii, pe regretatul poet Traian D. Lungu, o fire prietenoasă şi volubilă, pe Ion Şt. Lazăr care era inspector la Casa Creației din Râmnicu Vâlcea, şi pe directorul acesteia, Gheorghe Diaconu. I-am cunoscut în perioada când editau antologii de poezie pe diferite teme (şi unde publicau şi poezii de-ale mele). Am avut colaborări la realizarea unor spectacole cu montaje literar-muzicale, cu participarea unor artişti, muzicieni şi poeții din Râmnicu Vâlcea precum: George Țărnea, Felix Sima, Doru Motoc, Traian D. Lungu, Lucian Avramescu şi Gheorghe Voica.

Prin 1966-1967, Nicolae Cochinescu, care era procuror la Drăgăşani, a scris cartea pentru copii numită „Călărețul albastru”. Aproape toate povestirile din cartea care a apărut mai târziu la Editura „Ion Creangă”. Deseori le-a citit în şedințele cenaclului pe care-l conduceam. Unele din ele le-am difuzat, în lectura autorului, în cadrul emisiunilor Stației de Radioficare din Drăgăşani, care avea peste 5.000 de abonați. Pe Nicolae Cochinescu l-am însoțit (făcând şi înregistrări audio) la întâlnirile sale cu copiii din clasele primare. Dorea să cunoască reacțiile viitorilor cititori ascultându-i povestirile. Pe istoricul literar Costea Marinoiu l-am cunoscut când participam la şedințele lunare ale cenaclului „Anton Pann”. Despre cărțile lui am scris câteva cronici pe care le-am publicat în revistele „Povestea Vorbei” şi „Argeş”. Cu George Țărnea am participat la mai multe spectacole de poezie şi i-am admirat excelenta-i memorie. Avea uşurința versificației... aşa cum o aveau creatorii populari. El venind din comună Şirineasa, județul Vâlcea a moştenit acel „filon” al talentului de la mama sa (care era soră cu mama lui Mugur Isărescu).

Citiți întregul interviu O VIAȚĂ DIN ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI la

http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/al-ionut-tene

Buletine informative importante!

ANALIZE SI FAPTE nr. 75 şi nr. 76/2011

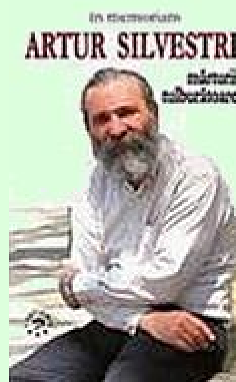
- reviste nucleu care vă prezintă rezumatul celorlalte reviste, evidențiind materialele mai însemnate din fiecare editie, materiale la care aveți acces direct.

Comemorare

Trei ani de la plecarea în veşnicie a scriitorului

ARTUR SILVESTRI

Se împlinesc la sfârşitul lunii noiembrie trei ani de când scriitorul, filosoful şi istoricul culturii ARTUR SILVESTRI a plecat spre veşnicie.

Toți cei care l-au cunoscut, l-au prețuit, l-au iubit, îi aşteptăm cu articole la adresa de e-mail publicatiile.arp@gmail.com

Autorii care au mai multe articole comemorative publicate în cei trei ani, îi rugăm să le adune într-un volum pe care-l vom publica în nov. a.c. la Editura Semănătorul -online. Pentru carte, folosiți deci adresa de e-mail

editura.online@gmail.com

Citiți "Revista Sămănătorul" la adresele:

http://www.tismana.ro/samanatorul/arhiva.htm
http://www.semanatorul/revista/index.htm

Revista Sămănătorul foloseşte imagini din albumul
«România în chipuri şi vederi»
şi colectia de cărti postale a Elenei Cosbuc. căsătorită Sfetea

CVLTVRA NAȚIONALĂ BUCUREŞTI, 1926

ACCESAȚI SITURILE ARTUR SILVESTRI
SI
MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/ **http://mariana-braescu.com/**
http://www.tomoniu.ro/

CITIȚI BULETINUL INFORMATIV ARP !
PREŞEDINTE ARP: MARIANA BRĂESCU SILVESTRI
http://analize-si-fapte.com/

Cezarina Adamescu (n. Galați)

PORȚI SPRE ETERNITATE

Despre Ionuț-Cătălin Florea

Reportaj-evocare

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Porti_spre_eternitate.pdf

Rubrica de REPORTAJ

IONUȚ-CĂTĂLIN FLOREA - UN PICTOR CU SUFLET UNIVERSAL DEPĂŞINDU-ŞI NEPUTINȚA PRIN ARTA SA

-reportaj-evocare-

S-ar zice că persoanele cu deficiențe fizice sau psihice sau cele cărora un accident le-a schimbat radical cursul destinului - devin o povară pentru familie şi pentru cei din jur, care se uită cu condescendență, dacă nu cumva cu dispreț la ele, socotindu-le nedemne de atenția lor pentru că sunt, în mentalitatea unora, rebuturi sociale, incapabile de vreo muncă ori de a-şi purta singure de grijă. Realitatea însă, contrazice această mentalitate şi s-au văzut multe situații când, tocmai un handicap a deschis o adevărată fântână de haruri ulterioare, pe care nimeni nu bănuia că se ascund în persoana respectivă. Datorită unei astfel de încercări, aflate la limita dintre existență şi neant, o persoană îşi descoperă adevăratele puteri şi resurse interioare, care-l fac să răzbată la suprafață şi să-şi biruie propria ființă. În aceste situații, un om îşi descoperă adevărata flacără ce-l mistuie pe dinăuntru şi i se deschid căi spre desăvârşire artistică ori spirituală care fac din el un adevărat performeur în anumite domenii. Când Dumnezeu închide o fereastră, deschide în acelaşi timp, alte uşi spre infinitul cunoaşterii, uşi ferecate până atunci.

Aşa s-a întâmplat cu tânărul Ionuț-Cătălin Florea, din Măcin-ul Dobrogei, care, la vârsta de 16 ani a suportat un accident major care i-a marcat restul zilelor.

În urma impactului, tânărul împreună cu familia, s-a stabilit în Austria, la Altenhof - lângă Linz, în 1991, unde, aflat pe patul de spital la recuperare în urma unei operații, descoperă miracolul artei – tămăduitoare de trup şi de suflet, pusă la îndemână oamenilor de Dumnezeu, pentru a bucura ochiul, a îmblânzi inima, a tămădui sufletele. Este ştiut că arta are această putere taumaturgică.

Din acel an, Ionuț-Cătălin Florea a început să picteze în tehnica acrilică.

Un tânăr artist, a cărui mână este inertă sau cvasi-inertă, fără reflexe, descoperă prin muncă asiduă şi o dorință imensă de a-şi depăşi propria stare, că pictura şi grafica îi pot servi drept panaceu în noaptea care se cobora cu repeziciunepeste trupul slăbit de neputință.

N-a fost singur în acest demers trudnic, aproape supraomenesc, dar cu rezultate de excepție. În primul rând, familia l-a susținut şi motivat în toate acțiunile sale. Apoi, Proiectul „Casa” – („Projekt Casa”) din Altenhof – la care se asociază,

cu un sediu destinat tinerilor cu probleme de handicap, îi creează cadrul optim de afirmare în noua lui vocaţie. Prin acest generos proiect, Ionuţ-Cătălin Florea intră în comuniune cu alţi tineri, aidoma lui, afectaţi de vreo dizabilitate, fie din naştere, fie dobândită în urma unei boli sau accident.

Aici are loc prima confruntare cu publicul, într-o expoziţie personală.

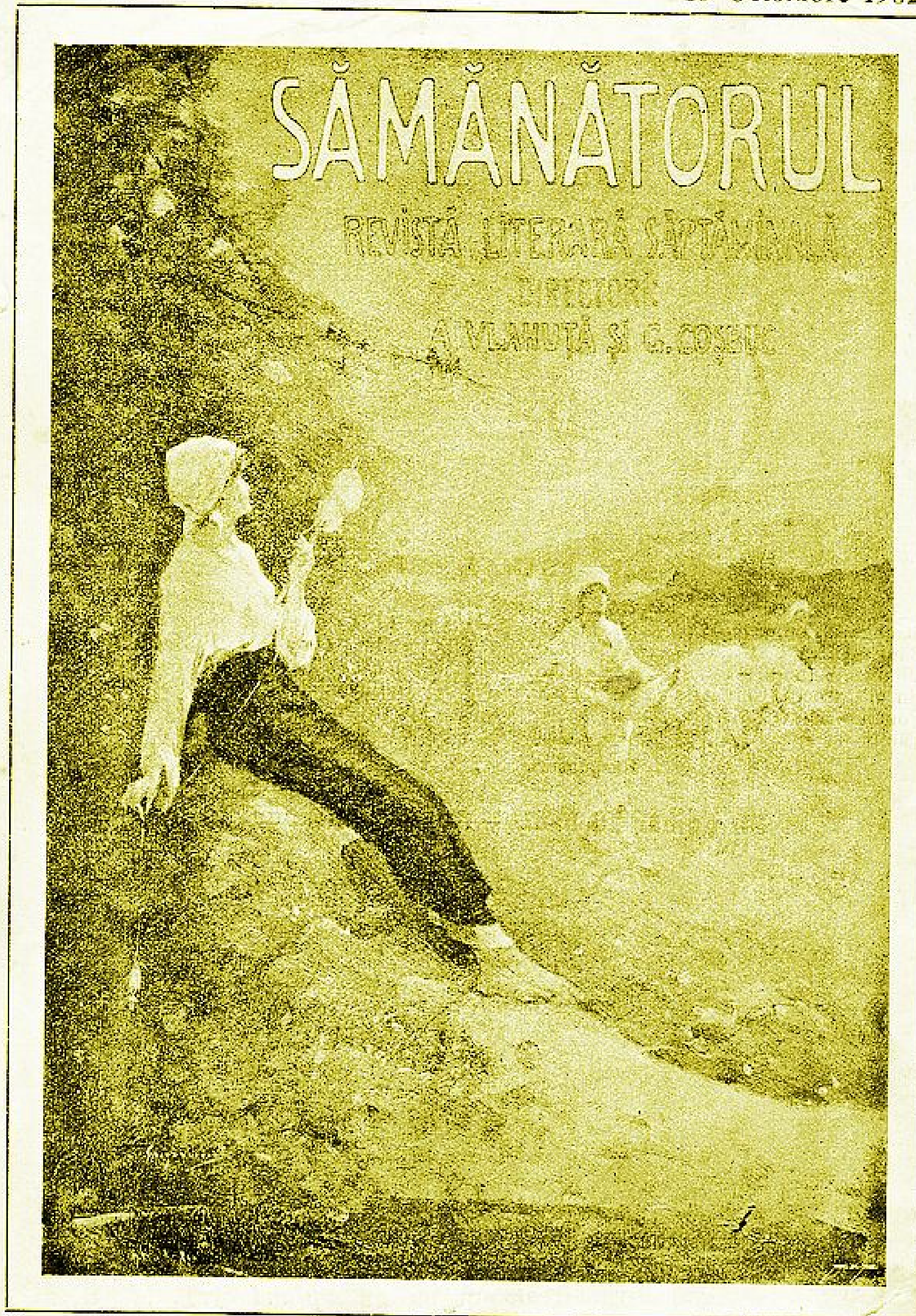
Câţiva ani mai târziu, în 1997 începe, în calitate de audiant extern, cursurile Universităţii de Artă din Linz. Desigur, nu i-a fost lesne să intre la Universitate în situaţia în care se afla. Abia la a treia încercare a reuşit să convingă conducerea de talentul şi vocaţia lui, dar şi de dorinţa de a se autodepăşi. Ceea ce frapează cu adevărat la oamenii care au o deficienţă majoră – şi Ionuţ-Cătălin era într-o astfel de situaţie – fiind ţintuit într-un cărucior cu rotile din pricina unei vertebre cervicale rupte în urma unui accident sportiv – este dorinţa lor de viaţă şi de afirmare, pentru că ei ştiu că timpul ce li s-a dăruit este prea scurt şi trebuie valorificat la maximum. Aceşti oameni nu sunt însă, văzuţi plângându-se ori văicărindu-se de neputinţa lor deşi orice mişcare, pentru ei, orice fapt mărunt pentru noi, pe care-l executăm în chip firesc, pentru aceştia constituie o imensă provocare, dar şi o realizare majoră după strădanii de neînchipuit de a se depăşi pe ei înşişi. Pentru aceasta îţi trebuie o voinţă de fier şi o sete de viaţă pe care, tinerii de astăzi, obosiţi, plictisiţi şi angoasaţi, nu dau uneori, nici doi bani, risipindu-se în activităţi nesemnificative, mărunte, ori de-a dreptul dăunătoare. Ionuţ-Cătălin Florea, după mărturisirea lui Gert Hermann, asistentul său, *„avea multă carismă. El era un spirit activ, senin, vesel şi foarte rar melancolic”*.

Chiar şi din ipostaza fotografică de mai sus, în care a fost prins, Ionuţ-Cătălin Florea se arată a fi o persoană optimistă, plină de energie, curaj, care dau un imbold vieţii să continue, indiferent de piedicile care apar la un moment dat. Este un mesaj de credinţă, speranţă şi iubire faţă de oameni, faţă de natură, faţă de Dumnezeu. Cine ştie dacă Dumnezeu, în Planul Său, nu a dorit, prin această pildă, împinsă la extrem, să dovedească tinerilor care dispreţuiesc darul vieţii, că orice încercare trebuie depăşită cu seninătate şi înţelepciune, ca fiind o cale de mântuire. Ionuţ-Cătălin Florea este mărturia clară a acestei pilde şi învăţături.

Citiţi volumul PORŢI SPRE ETERNITATE integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Porti_spre_eternitate.pdf
Citiţi şi noul volum Întâlniri vindecătoare la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Intalniri_vindecatoare.pdf

Anul I, Vol. II. — No. 29. 15 Octombre 1902

Numĕrul 20 banĭ

Coperta SĂMĂNĂTORUL din luna octombrie, acum 109 ani
Pictura: Nicolae Grigorescu

George Anca (n. Vâlcea) - THAKUR

Fragment din piesa de teatru care se poate citi integral la http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Thakur.doc?attredirects=0
Biblioteca SEMANATORUL

THAKUR

Scenometrie *Gitanjali, The Child, Furnici albe (Ui poka), Sanskritikon*
Personae: Ravi, Ganga

Gitanjali

Ravi:
Dekho, dekho...

Ganga:
Jamuna, Ganga.
Ravi:
Gitanjali.
Ganga:
Cântare de jertfă
Ravi:
Gitanjali.
Ganga:
La pipăirea eternelor Tale mâini inima-mi se dezmărgineşte în bucuria rostirii de nespus.
Ravi:
Tot greul vieții, dezgrăirea mi se topesc în dulce armonie – adorația mea fâlfâie aripi de pasăre zburând ferice peste mare.
Ganga:
Lasă litania şi cântarea şi zicerea mătăniilor! Cui i te închini în singuraticul colț întunecat de templu cu uşi închise? Deshide ochii şi vezi, Dumnezeul tău nu e dinainte-ți!
El este acolo unde plugarul ară reavănul pământ şi unde drumarul sparge pietre. Este cu ei în soare şi în ploaie şi haina Îi e acoperită de praf. Scoate-ți manta sacră şi întocmai ca El coboară pe glia întinată!
Mântuire? Unde vei găsi mântuirea? Însuşi Stăpânul nostru a luat bucuros asupră-şi lanțurile creației. El este legat cu noi pe vecie.
Ieşi din meditații şi pune de-o parte florile şi tămâia! Ce dacă hainele ți se zdrențuie şi se murdăresc? Întâlneşte-L şi însoțeşte-L în truda şi în sudoarea frunții tale.
Ravi:
Cântecul ce venit-am să-l cânt rămâne necântat până azi.
Petrecutu-mi-am zilele înstrunându-mi şi destrunându-mi lira.

Timpul nu s-a adeverit, cuvintele nu s-au potrivit, doar inima agonizează în dorință. Bobocul nu a înflorit; doar vântul suspină preajma. Nu am văzut fața Lui, nu am ascultat vocea Lui; abia am auzit paşii lui blânzi pe drum înaintea casei mele.
Ziua de-o viață trecut-a risipindu-I locul pe podea; dar lampa nu se aprinse şi nu-L pot chema în casă.
Trăiesc în dorul întâlnirii cu El; ci încă nu-L văd.

Ganga:

El a venit lângă mine, ci nu m-am trezit. Ce somn blestemat, o, nenorocitul de mine!
El a venit în pacea nopții; avea harpa Sa în mâini şi visele mi-au răsunat de melodiile Lui.
Vai, la ce-mi sunt toate nopțile pierdute astfel? Ah, cum de nu Îl zăresc nicicând pe Cel ce-mi mângâie somnul cu suflarea-I?

Ravi:

Cel ce-l închid cu numele meu plânge în temnița aceasta. Zidesc fără răgaz la zidul acesta jur-împrejur; şi cum tot urcă în cer zi de zi îmi pierd din vedere adevărata ființă la umbra-i întunecată.
Sunt mândru de acest zid, îl tencuiesc cu praf şi nisip ca nici măcar o gaură să nu rămână în cel nume; iar pentru toată grija avută pierd din ochi adevărata-mi ființă.

Ganga:

Deținut, spune-mi cine te-a legat?
„Stăpânul meu", răspuns-a deținutul. 'Credeam că pot întrece în avere şi putere pe oricine de pe lume, şi am îngrămădit în propria-mi trezorerie banii meniți regelui meu. Când mă doboară somnul, mă culc în patul ce al stăpânului meu fost-a, iar la trezire m-am aflat ocnaş în propria-mi trezorerie.'
'Deținut, spune-mi cine a lucrat lanțul acesta de nerupt?'
„Eu", răspuns-a deținutul, „am forjat lanțul acesta cu toată grija. Am crezut că puterea-mi de neînvins ar ține lumea captivă lăsându-mă într-o netulburată libertate. Aşa că zi şi noapte am lucrat la lanț cu focuri uriaşe şi crude lovituri de grație. Când la fine lucrul era gata şi zalele întregi şi de nerupt, mi-am dat seama că pe mine mă ținea în strânsoare.'

Ravi:

Cerşeam din poartă în poartă pe ulița satului, când carul Tău de aur s-a ivit în depărtare precum un vis măreț şi mă minunam cine să fi fost acest Rege al tuturor regilor!

Citiți mai departe în volumul THAKUR aflat la
http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/george-anca/George_Anca-Thakur.doc?attredirects=0

Ştefan Dumitrescu (n. Vâlcea)

PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA VIOLENŢEI ÎN ŞCOLILE ROMÂNEŞTI

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul STUDII

Moto: Aşa după cum se ştie violenţa a devenit în societatea şi în şcoala românească un adevărat flagel. Am văzut doamne profesoare şi profesori umiliţi şi batjocoriţi de către elevi ! Au fost elevi care şi-au omorât colegi ! Am fost îngrozit. Lor, victimelor violenţei, elevi şi cadre didactice, le dedic acest Studiu despre violenţă şi combaterea ei în Şcoală!
Cu mare tristeţe, Ştefan Dumitrescu

CUM PUTEM PREVENI ŞI REDUCE VIOLENŢA ÎN ŞCOLILE NOASTRE, ÎN ÎNVĂŢĂMÂNTUL ROMÂNESC

Aşa după cum ştim şi după cum vedem, cadrele didactice din Învăţământul românesc ne confruntăm, şi nu de azi sau de ieri, ci de ani de zile, cu o creştere alarmantă a violenţei în şcoli. Violenţa în şcoli a devenit un fenomen de masă, cotidian, am putea spune…Zilnic vedem la televizor cazuri de violenţă petrecute în universul Şcolii care ne îngrozesc…Trebuie să fim conştienţi că noi ca dascăli, ca diriginţi, dacă nu vom intrepide nimic împotriva violenţei, ne vom confrunta cu aceste situaţii din ce în ce mai des. Şi în acest caz trebuie să ne gândim desigur la factorii şi la cauzele care creează violenţa în Învăţământul românesc, ca şi la măsurile de combatere a violenţei, de controlare a procesului violenţei în şcoala noastră.

Ceea ce vom spune acum este numai pentru cadrele didactice. Înainte de 1989 au existat foarte sporadic izbucniri de violenţă în universul Şcolii româneşti. Putem să spunem, fără să greşim, că fenomenul violenţei era necunoscut în Şcoala românească înainte de 1989. Acum putem să afirmăm că după 1990 fenomenul violenţei a căpătat în Şcoala românească o amploare îngrijorătoare.

1. Lucrul acesta s-a datorat în primul rând Ministerului Educaţie, Echipelor care au condus acest Minister în frunte cu Miniştrii Educaţiei, care în locul unei Reforme Autentice, care să ajute Sistemul de învăţământ să se dezvolte şi să evolueze, au introdus în Învăţământul românesc Pseudo-Reforme şi Anti-reforme, care au adâncit involuţia Sistemului de învăţământ, a agravat criza Şcolii româneşti. Şi

2. În al doilea rând creşterea violenţei în şcoli ni se datorează nouă, dascălilor, care nu am luat nici o măsură serioasă, eficientă, nici o atitudine majoră ca să combatem acest fenomen, fenomenul violenţei devenind unul dintre elementele constitutive fundamentale al universului şcolar românesc. Prin anii 1993-1995 când am văzut la televizor profesori bătuţi de elevi, profesoare maltratate de elevi, eleve păruindu-se în clasă, elevi bătăuşi, găligani care se urinau pe tablă (imagini văzute la televizor, deci fapte reale) NU NE-AM SOLIDARIZAT SĂ LUĂM ATITUDINE ÎMPOTRIVA ACESTUI FENOMEN. NU NE-AM PREOCUPAT DE A GĂSI CELE MAI BUNE METODE ŞI CĂI PENTRU A REDUCE VIOLENŢA ÎN ŞCOLI, PENTRU A GĂSI SOLUŢIA ERADICĂRII EI DEFINITIVE.

3. În al treilea rând trebuie să ştim că violenţa în şcoli, abandonul şcolar, devalorizarea Şcolii, a Educatorului, (umilirea dascălului prin condiţiile de viaţă în care trăim, prin

marginalizarea noastră) demotivarea elevilor, violența, suicidul în rândul elevilor sunt efectul Războiului invizibil, mascat informațional, psihologic, economic, educațional al cărui Obiect şi a cărui victimă a fost şi este după căderea lui Ceauşescu întregul Organism național românesc, deci şi Sistemul de învățământ românesc, nu numai Sistemul economic, Sistemul cultural, Sistemul sănătății. Or noi, cadrele didactice, nu am făcut nimic pentru a limita efectele acestui mare Război psihologic, informațional, financiar, economic, educațional care a distrus atât Economia, Societatea cât şi Învățământul românesc.

Nu am fost deloc conştienți de faptul că noi, Educatorii României, suntem Forța socială cea mai calificată a României, care deține cea mai mare parte din Inteligența şi capacitatea de a rezolva Problemele pe care istoria le pune spre rezolvare societății româneşti, națiunii române. Am stat şi nu am făcut nimic fiind preocupați doar de interesul nostru personal. Or noi, Educatorii acestei Țări, am Putea deveni o Forță în istoria acestei Națiuni, în perioada când România străbate cea mai gravă criză din istoria sa, când ne găsim într-o fundătură istorică îngrozitoare şi foarte periculoasă, sun care nu ştim cum să ieşim.

CE TREBUIE SĂ ŞTIM DESPRE VIOLENȚĂ

Nu este uşor de definit violența ca element al realității umane, AL UNIVERSULUI UMAN. Ca element, ca acțiune umană violența a apărut în istorie o dată cu omul. Este cunoscută şi în lumea animalelor…Şi într-adevăr există în genomul uman o rădăcină, o cauză genetică, aceasta fiind foarte profundă, a acțiunii umane violente. La aceasta se adaugă cauze care produc violența existente în universul social, cultural şi care ne determină direct sau indirect să fim violenți. Sau cauze, factori pe care-i asimilăm pe parcursul formării noastre ca Personalități umane, (factori, cauze socio-educaționale, culturale, psihologice, contextuale) şi care formează şi dezvoltă o dimensiune violentă a comportamentului nostru. În universul uman şi social istoric în care ne formăm şi trăim ca oameni, cauzele care produc violența sunt multiple şi se diversifică o dată cu urcarea în istorie, sunt sociale, culturale, psihice, contextuale, patologice, țin de educația greşită, de dimensiunea religioasă a ființei umane etc. În cazul în care vrem să tratăm violența, care este o formă patologică a comportamentului uman, a relației interumane, a limbajului uman, a comportamentului unui grup uman, cum ar fi familia, a unui grup social etc, noi trebuie să pornim de la cauzele care au generat-o şi care o întrețin. De asemenea trebuie să gândim, plecând de la cauze, metodele, mijloacele, strategiile prin care violența, ca formă de manifestare a umanului, poate fi redusă, ținută sub control, sau eradicată, şi prin care putem înlocui un comportament violent al unul elev, al unei ființe umane, sau elemente violente ale comportamentului uman, cu elemente pozitive, care țin de comportamentul paşnic, care determină o raportare caldă, înțelegătoare, generoasă, de cooperare a unui elev la adresa unui alt elev, a unei ființe umane la adresa altei ființe umane.

Acțiunea violentă presupune o rupere dramatică, ce se petrece într-un interval de timp scurt, a unei relații de comunicare între două persoane, şi se manifestă ca distrugere violentă a echilibrului întregului comportament al celor două persoane, ca modificare violentă a raportului de comunicare dintre cei doi poli între care s-a născut violența. Violența poate să apară în relația dintre două persoane, dar poate apărea şi în colectivul unei clase, într-un grup social, manifestându-se ca rupere dramatică a relațiilor de comunicare normale dintre membrii acelui grup. Sau se poate manifesta între două subgrupuri ale unui colectiv de elevi, ale unui colectiv de oameni, şi în acest caz grupul este rupt în doua subgrupuri antagoniste, sau este distrus pur şi simplu ca grup uman. Sau se poate manifesta între grupuri de copii, de elevi, între grupuri umane, de mărimi diferite, uriaşe, cum ar fi clasele sociale, colectivitățile umane, să ne aducem aminte mineriadele din anii 1990, care au compromis şi au dezechilibrat, au îmbolnăvit profund societatea umană

Există acţiuni violente care se produc întâmplător, din diverse cauze, necunoaştere, neînţelegere, schimbarea unui context, dar cele mai multe acte de violenţă au o cauză, sau mai multe cauze, (subterane, sau la vedere, pe care le ştim şi le conştientizăm, sau pe care nu le cunoaştem şi nu le conştientizăm), există premise care le facilitează apariţia şi dezvoltarea lor.

Etapele şi evoluţia procesului şi a fenomenului violenţei. Există un moment iniţial când apare starea de nemulţumire, de uşoară tensiune, de revoltă stăpânită între doi elevi, între doi colegi, între doi oameni maturi, care ulterior (dacă nemulţumirea nu este rezolvată şi cei doi nu se pun de acord, nu se înţeleg, nu rezolvă problema care a iniţiat starea de nemulţumire, de tensiune, pentru a elimina „sămânţa „conflictului) se poate dezvolta. Dacă această stare de nemulţumire, de iritare, de neconcordanţă este lăsată să crească, să se dezvolte, ea va duce la apariţia stării conflictuale. De aici încolo va exista o perioadă de timp în care starea conflictuală „mocneşte”, sau creşte până când în creştere, până când ajungem la momentul conflictual exploziv.

Sunt două situaţii aici:

1. ori cei doi Poli ai conflictului sunt destul de maturi şi de inteligenţi ca să rezolve problema care a generat starea conflictuală, şi în acest caz fericit vor negocia, vor discuta, vor analiza situaţia lor, cauzele care au generat neînţelegerea, cearta dintre ei, se vor înţelege şi vor găsi soluţia cea mai bună care să rezolve starea conflictuală,

2. Ori vor apela la o a treia persoană, (sau această a treia persoană va interveni ea în mod inteligent în relaţia conflictuală. Doamna Învăţătoare sau doamna dirigintă văzând, cunoscând apariţia acestei relaţii tensionate între doi, sau mai mulţi elevi şi văzând dezvoltarea ei trebuie să intervină pentru a demonta, a detensiona, pentru a rezolva problema, cauza care a dus la apariţia stării conflictuale.) consilier, domnul diriginte, părinţii etc, un superior, judecător, care îi va ajuta să rezolve problema care a generat starea de tensiune şi conflictuală.

O stare conflictuală se defineşte de asemenea prin :

1. momentul în care apare, (fast sau nefast, întâmplător sau neîntâmplător),
2. prin locul în care apare, un loc retras în care se găsesc numai ei, cei doi poli ai conflictului, un loc public, în clasă, în curtea şcolii, pe maidan, într-o familiei, într-o grupă de grădiniţă, într-un colectiv de elevi, de muncitori
3. prin contextul social cultural în care apare, într-o familiei echilibrată, destrămată, între două familii sau grupuri rivale, în care rivalitatea este vechie, în universul şcolii, pe maidan, etc
4. prin caracteristicile polilor între care apare starea de dezacord, tensională, (sunt copii de grădiniţă, sunt oameni educaţi, sunt mai tineri, mai maturi, sunt temperamente colerice, flegmatice, etc, sunt elevi educaţi, neconflictuali, sunt firi, psihologii conflictuale, patologice etc)
5. prin mărimea polilor care intră în dezacord, în starea tensionată care poate duce la starea conflictuală,
6. prin tipul de relaţie dintre cei doi poli aflaţi în relaţie tensionată,
7. prin intensitatea şi conţinutul relaţiei conflictuale,
8. prim miza confruntării, o miză mai mică sau una mai mare…

Citiţi mai departe volumul la BIBLIOTECA SEMĂNĂTORUL aflată la
http://sites.google.com/site/edituraonline/biblioteca/stefan-dumitrescu

Cărţile lui Ştefan Dumitrescu la Biblioteca Semănătorul:

1. **Poeme pentru a trezi poporul român**
2. **BOLILE PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMAN**
3. **CARTEA DE CONSILIERE A CONDUCTĂTORILOR ŢĂRII**
4. **ÎNVĂŢĂMÂNT - O NOUA TEORIE**
5. **PSIHOLOGIA SI PEDAGOGIA VIOLENTEI ÎN ŞCOLILE DIN ROMÂNIA**
6. **PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMAN**

(continuare din pag. 5)

istoric al țiganilor? Nişte prieteni de pahar ai d-lui Roman? Nişte emanați din apele tulburi ale revoluției, capabili să aducă voturi noilor apostoli ai democrației? Nişte căutători frustrați de a ieşi din anonimat prin înființarea de agenții, asociații, societăți, ligi, în fruntea cărora s-au auto-proclamat preşedinți, directori etc.? Sau poate nişte savanți în istoria popoarelor, în antropologie şi sociologie despre care opinia publică n-a aflat nimic?

Dincolo de toate acestea, să ne oprim o clipă asupra celor două cuvinte, **țigan** şi **rom.** Primul, un cuvânt adânc înrădăcinat în limba română, cu o bogată existență derivativă şi flexionară, mărturisindu-şi prin aceasta vechimea şi perenitatea : *(țigan, țigancă, țigănuş, țigăncuță, țigănie, țigănime, țigăneală, țigănesc, țigănos, țigăneşte, a se țigăni)*, al doilea, un lexem artificial, confecționat prin anii 60-70 din rațiuni politice şi care nu se integrează câtuşi de puțin structurilor limbii româneşti.(încercați să aflați corespondente ale lexemului **rom** pentru derivatele şi formele flexionare ale cuvântului **țigan**!) D-na Delia Grigore, lector universitar doctor la Universitatea Bucureşti, într-un articol intitulat «De ce rrom şi nu țigan» încearcă o pledoarie neconvingătoare în spiritul titlului, ignorând o inadvertență fundamentală care-i năruie toată pledoaria. Ea afirmă «In limba rromani, cuvântul *țigan* nu există » . Această afirmație poate fi adevărată, numai că Dicționarul explicativ al Academiei nu are ca obiect limba rromani, sintagmă inventată probabil acum câteva decenii, ci limba româna în care trăieşte viguros de câteva secole cuvântul identificator **țigan,** cu toate derivatele lui care-i probează perenitatea. Deci, vorba lui T. Maiorescu : *nu e în chestie*! Si mai e ceva pe care un cadru didactic universitar, în plus şi doctor (probabil în filologie) ar fi trebuit să-l integreze în demonstrația sa pentru a fi coerentă : faptul ca în limba **rromani** cuvântul **țigan** nu există nu susține întru nimic pledoaria din titlu : nici în limba latină nu existau cuvintele francez, spaniol, portughez, italian, român. Înseamnă că această realitate poate funcționa ca argument pentru eventuali aventurieri politici dornici să solicite înlocuirea acestor nume ?

Si adresându-mă tot doamnei filolog, ar putea ea să ne explice care sunt legile fonetice care au putut să genereze transformarea lui **d** din cuvântul **dom** în **r**, (ba chiar în dublu **rr)** şi care este procesul istoric, identificabil documentar, care să explice transformarea unui cuvânt având sensul de **om**, de **ființă umană,** într-un cuvânt , contractat semantic, care să desemneze o comunitate etnică ? Altfel, dimensiunea documentară a articolului este interesantă, apreciabilă şi utilă. Păcat că articolul e minat în partea lui comentativă, de atitudinea partizană care nu prea face casă bună cu ştiința. Fiindcă e greu de înțeles cum un cadru didactic universitar, şi doctor pe deasupra (presupun că aceste titluri exprimă în mod real pregătirea persoanei care le-a obținut), poate scrie sub semnătură ca lexemul **țigan** « este profund peiorativ folosit de alteritate/nerromi pentru a insulta rromii ». Înțeleg să susțină asemenea aberații Gelu Duminică, pentru că el nu are nici o competență în domeniu (doar dacă, în calitate de director executiv al Agenției, nu-şi imaginează, precum Ceauşescu cândva, că funcția în care s-a auto-proclamat îi conferă toate competențele posibile), dar un filolog să nu ştie că bietele cuvinte din dicționar sunt neutre şi obiective? Si că doar cei care le folosesc le scot din neutralitatea şi obiectivitatea lor ? Mai e apoi o nedumerire pe care o stârneşte textul de mai sus : va să zică, cuvântul e profund peiorativ când e folosit de nerromi « pentru a insulta rromii » ; dar când îl folosesc chiar țiganii (pentru că cei mai mulți sunt mândri de numele lor şi pe bună dreptate), atunci ei ce fac, se auto-insultă ? Remarcabilul muzician Jony Răducanu , recent plecat dintre noi, nu făcea decât să se auto-insulte, să se discrimineze şi să fie rasist cu sine însuşi pentru că se declara cu mândrie țigan? La fel, ca marele violonist Ion Voicu, sau fiul său Mădălin Voicu, - un model de înțelepciune şi de bună credință în această problemă? Dar întrebarea poate fi extinsă iar răspunsurile îi pot face o adevărată cinste doamnei doctor şi tuturor celor care încearcă să impună culturii româneşti propriile rătăciri, de loc inocente. Din perspectiva afirmației de mai sus I.B. Deleanu, în « Tiganiada » este un rasist care insultă romii, la fel ca M. R. Paraschivescu în « Cântece țigăneşti », la fel ca profesorul şi folcloristul Nicolaescu Plopuşor atunci când publică volumele « Cântece țigăneşti » şi « Poveşti țigăneşti » şi exemplele ar putea continua… Ridicolul este total atunci când, în virtutea afirmației de mai sus şi a celor care au elaborat şi semnat scrisoarea către Academia română, printre rasiştii care-i insultă pe romi ar trebui menționați cei care au organizat congresele mondiale ale țiganilor, ar trebui arătat cu degetul şi Calinic I. Pop-Serbănoiu, primul ales în fruntea *Asociației generale a țiganilor din România*, înființată în 1933.

In mod normal, aceste pagini ar fi suficiente pentru a înțelege viciile de fond ale intervențiilor făcute pe lângă Academia română şi eventual a reflecta cu înțelepciune şi bună credință aspra căilor autentice de a sluji cauza țigănească, la noi în țară şi pretutindeni în lume. Cum însă semnatarii acelui

text sunt *artizanii* sau urmaşii celor care au declanşat în 1990 , pe căi aproape oculte, scandalul privind înlocuirea numelui de **ţigan** cu aceea de **rrom,** mă îndoiesc că sunt capabili şi mai ales că sunt interesaţi să abandoneze baricada de carton pe care s-au urcat, atât de facil aducătoare de funcții, beneficii şi bani. Este uşor să trimiţi nişte scrisori arogante şi insultătoare unor instituţii ale statului român, dând impresia că eşti haiducul Terente gata sa moară de dragul dreptăţii şi a celor săraci. Este mult mai greu să te lupţi pentru semenii tăi, luând cu adevărat în piept marile probleme ale etniei ţigăneşti, atât de marcată de vitregiile istoriei şi de propriile sale slăbiciuni. Ce-au făcut aceste agenţii, asociaţii, societăţi, centre, ligi, fundaţii etc. etc. pentru ca tragedia de la Hădărani din 1993 să nu aibă loc, pentru ca repetatele confruntări violente şi pline de ură dintre ţigani şi locuitorii unor localităţi să înceteze (Craiova – 2003, Apata – 2007, Sânmartin – 2009, Piatra Neamţ – 2011), ce fac aceste persoane atât de combative în scrisori pentru a se pune capăt situaţiei din Racoş - Braşov unde « ungurii sunt apăraţi de ţigani cu trupe speciale » ? Ce fac dumnealor ca ţiganii care au băgat spaima în Europa sub numele de romi, astăzi aproape universal numiţi romani (lipsa sedilei de la **a** nu este întâmplătoare), pentru ca identificarea lor sa nu se mai producă generalizator prin calificativele de **hoţ, cerşetor, proxenet** etc. ? Credeţi că botezându-i **romi** aţi şters conotaţiile negative pe care le purta uneori cuvântul **ţigan** ? Vă înşelaţi. Toate acestea s-au transferat asupra denominativului **rom**.

Reîntorcându-ne la scrisoarea adresată Academiei române şi la fragmentele citate, să remarcăm mai întâi tonul arogant, ţinuta de personaj important şi intransigent care dă ordine şi indicaţii. Nu *vă rugăm* , aşa cum o cere protocolul elementar şi mai ales cei 7 ani de acasă, ci *vă solicităm* ; Institutul Academiei este somat să execute *imediat* ordinul « domnului » director executiv şi nu oricum, ci *după cum urmează* (pentru că, vezi doamne, Gelu Duminică şi semnatarii scrisorii sunt marii specialişti ai lingvisticii şi lexicologiei româneşti). Pe aceeaşi linie se situează, de data aceasta un articol, semnat Radu Ioanid care a primit însă o replică convingătoare, competentă şi de bun simţ din partea scriitorului Dan Culcer, în articolul « Lingvistică, uz şi educaţie » (21 august 2011). De aceea nu mă voi opri prea mult asupra lui, cu atât mai mult cu cât concepţia şi comportamentul domnului « autor în calitate particulară » sunt vizate în mod implicit în paginile anterioare. Ceea ce frapează în acest articol – în afara fondului viciat de incompetenţă lingvistică - este superioritatea afişată, ironia la adresa Academiei care nu răspunde exigenţelor de « înaltă ţinută » angajată a autorului « în calitate particulară), limbajul insultător şi afirmaţiile iresponsabile, rătăcite (*scandaloase definiţii*, *antisemitismul şi rasismul exprimate sub egida Academiei Române, Academia Română a acceptat elementele toxice ale unui limbaj extremist*, *« cel mai înalt for ştiinţific al ţării »*, devenit infractor se pare pentru Radu Ioanid, *a recidivat*). Si o ultimă mărturie a nivelului « elevat » de înţelegere a lexicologiei de către cel ce pretinde a da lecţii în domeniu : « Legitimizarea (poate *legitimarea* - subl. noastră, A.M.) termenului de *jidan* prin transformarea lui *de facto* într-un sinonim al cuvântului *evreu* este un act antisemit ». Radu Ioanid dixit !!.. Este greu de priceput pentru unii faptul elementar că termenul *jidan*, - ca oricare alt cuvânt din dicţionar - n-are nevoie de legitimarea nimănui ; el există în limba română ca entitate lexicală neutră, aşa după cum el este *de facto* sinonimul peiorativ al cuvântului *evreu*. Deci actul antisemit este în mintea autorului, nu în substanţa cuvântului. Nici un cuvânt, din nici un dicţionar al lumii nu este antisemit, reacţionar, rasist, fascist, patriotic, insultător şi oricum mai doriţi d-v, în starea lui de lexem consemnat în dicţionar. El poate căpăta toate semnificaţiile aminte şi multe altele, doar în utilizarea sintagmatică ori frazeologică a unui vorbitor. Domnul Ioanid, dacă nu-i place limba ţării în care trăieşte, poate să-şi confecţioneze dacă vrea limba lui personală, dar nu poate să cârpocească limba română după bunul lui plac şi după interesele politice ale nu ştiu cui.

Fără a mai reveni asupra problemelor de fond abordate mai sus şi în lumina cărora textul trimis Academiei devine o fiţuică agramată care a compromis în cea mai mare măsură obiectivul avut în vedere, întrebarea fundamentală care se pune este următoarea : ce reprezintă pentru « domnul » director executiv şi semnatarii misivei sale Academia Română si institutele sale de cercetare ? Un fel de butic, de cârciumă, de unitate prestări servicii, un fel de femeie de serviciu care face, la ordin, menaj în spaţiile culturii şi ştiinţei româneşti ??!! Ce competenţe de specialitate are el care să-i permită, nu să ceară analizarea de către specialiştii Academiei a unor aspecte considerate de către unii ca fiind discutabile (un demers normal într-o societate normală), ci să pretindă imperativ, imediat şi sub ameninţare, ca Dicţionarul explicativ al limbii române să fie modificat din raţiuni politice şi nu ştiinţifice ? Si mai este o chestiune, ridicată de altfel şi în alt context. Cine l-a mandatat pe Gelu Duminică şi pe toţi semnatarii scrisorii să vorbească în numele comunităţii ţigăneşti ? Sunt ei câştigătorii unor alegeri democratice organizate în rândurile minorităţii ţigăneşti sau sunt doar nişte personaje care s-au constituit aleatoriu în agenţii, asociaţii, centre, ligi ş.a.m.d. pentru a deveni preşedinţi, directori, purtători de cuvânt etc., pentru a accede la un statut social onorabil şi mai ales la banii proveniţi din fondurile europene, din finanţările fundaţiei Soros, din donaţii şi din cine mai ştie ce alte surse ? Opiniile d-lui Duminică şi a celor care-l susţin au cumva o mai mare greutate decât cele întruchipate de Ion Voicu, de exemplu , de

fiul său, de Giony Răducanu, de toţi cei care au imortalizat în opere de artă lumea ţigănească cu tradiţiile, obiceiurile şi valorile lor, de marii lăutari a căror orchestre de muzică ţigănească au făcut şi fac deliciile publicului pe toate meridianele lumii ? Au o mai mare greutate decât ceea ce cred ţiganii înşişi despre numele lor ?

Si mai este o întrebare foarte importantă : cred promotorii acestui scandal că demersurile lor arogante şi nesustenabile ştiinţific, insultarea instituţiilor ţării şi a oamenilor ei de cultură servesc cauzele comunităţii ţigăneşti din România, reduc tensiunile existente între ţigani şi ceilalţi cetăţeni din ţară şi străinătate, cresc simpatia şi înţelegerea fraternă faţă de ţigani şi faţă de problemele lor dificile ? Răspunsul rămâne să-şi afle întruparea în înţelepciunea celor care gândesc şi făptuiesc în mod autentic pentru comunitatea ţigănească. El nu este, de altfel, complicat nici pentru cei care doar se fac că trudesc pentru binele acestei comunităţi.

Nu pot încheia aceste rânduri fără să-mi exprim tristeţea şi jena pe care mi le-a provocat comportamentul şi răspunsul d-lui Marius Sala, vicepreşedinte al Academiei Române şi director al Institutului de lingvistică « Iorgu Iordan-Alexandru Rosetti ». D-l Marius Sala, - un cărturar şi un specialist de seamă al culturii noastre, un om cu o extrem de fină percepţie şi mânuire a limbii române – nu putea să nu observe tonul agresiv, ireverenţios şi ultimativ al scrisorii primite, nu putea să nu sesizeze erorile de fond, din punct de vedere ştiinţific, al demersului făcut. De ce răspunsul său nu a abordat aceste aspecte care au atentat la demnitatea, la competenţa şi profesionalismul Academiei române, a Institutului de lingvistică şi a tuturor specialiştilor care au lucrat la Dicţionarul explicativ al limbii române ? De fapt, după opinia mea, nu d-l Marius Sala trebuia să răspundă scrisorii. D-lui trebuia să roage un grup de specialişti care au lucrat la dicţionar, să analizeze întâmpinarea primită şi să întocmească răspunsul corespunzător care de bună seamă nu s-ar fi rezumat doar la prezentarea argumentelor ştiinţifice. Pentru că dacă pe d-l vicepreşedinte nu l-a deranjat tonul agresiv, erorile de principiu şi agramatismul textului, d-lui ştie foarte bine că un conducător nu vorbeşte doar în numele lui, ci mai ales în numele instituţiei. Conducătorii vin şi pleacă, instituţiile rămân. Răspunsul d-lui oferă imaginea unui funcţionar timorat şi încovoiat de vinovăţie căruia tov. Prim secretar, - după ce-l face cu ou şi cu oţet – îi cere, imperativ şi la termen să facă curăţenie în dicţionarul limbii române. Ba mai mult, scrisoarea ameninţătoare şi ultimativă este numită « sesizare » iar în promisiunea umilă pe care o formulează nu ezită să scrie, ca în vremurile de tristă amintire, că pe lângă exactitudinea ştiinţifică a definiţiilor de dicţionar el va asigura ca acestea să fie « şi cât mai corecte din punct de vedere politic ». De când criteriul politic, din epoca comunistă, a redevenit parametru şi criteriu în cercetarea ştiinţifică a Academiei române ? Cred că în această problemă, Academia ar trebui să-şi precizeze fără echivoc poziţia, aşa după cum sunt convins că este de datoria acestei instituţii emblematice să-şi onoreze cu demnitate blazonul, făptuirile şi făptuitorii ei.

In spiritul rubricii pe care o susţin aici, îmi exprim speranţa că înţelepciunea, bunul simţ şi buna credinţă vor iriga minţile şi sufletele celor aflaţi pe la diverse butoane ale mecanismului social, întru responsabilitate şi autentică dăruire.

Alexandru MELIAN

Adrese pentru dialog:
in-numele-sperantei@semanatorul.ro
prof-melian@semanatorul.ro

Legături (link-uri) propuse la Sămănătorul!

CITIȚI-MĂ și dați-mă mai departe prin e-mail prietenilor dvs.!

De la Maria Tirenescu

Am vazut pe calameo ca ati publicat revista Semanatorul.
E foarte bine.
Va fi citita de cei care stiu limba romana.
Ultima cale ferată forestieră din România:
http://www.romanianmonasteries.org/ro/maramures/mocanita
http://www.cffviseu.ro/ro/index.html
http://www.viseudesus.ro/mocanita
http://www.youtube.com/watch?v=hAyr8mUk6z0
Vizionați! Eu nu scriu decat povestiri...
Numai bine!
Maria

Mulțumim doamna Maria,

Am văzut cu această ocazie şi forestierii anului 1992, când încă nu pătrunsese capitalismul la noi. Uitați-vă la filmul de mai jos, ca să vă întoarceți în timp:

http://www.viddler.com/explore/mocanita/videos/1/

Uitați-vă cum sunt îmbrăcați oamenii, cum se încarcă alimente pentru ei în trenuleț, cu ce utilaje lucrau!

Şi totuşi priviți pe fețele lor, parcă n-aveau nicio grijă de "disponibilizare"! Erau plini de sănătate, putere şi chiar bucurie deşi fumau țigări Carpați, Mărăşeşti şi Naționale! O "națională" era 1,15 lei pachetul, azi acolo mai poți fuma doar Kent cu 115 lei pachetul! Câte pachete şi câte zile poți fuma azi cu "salariul minim pe economie"?

Propunere Nicu Tomoniu:

Obiceiuri străvechi: SLOBOZIREA APEI SAU IZVORULUI

http://youtu.be/8vqamUI_9Cc

Plecarea sufletului la ceruri, la 40 de zile de la moarte, se pomeneşte din preistorie la români prin practicarea obiceiului numit „Slobozirea apei sau izvorului".

La vechile triburi getice care existau pe teritoriul actual al Subcarpaților Getici şi care se întindeau din Mehedinți până spre Vâlcea, moartea nu era receptată ca ceva anormal ci doar o trecere spre lumea de dincolo, lumea veşnică a lui Zalmoxe, trecerea făcându-se printr-o disociere a sufletului față de trup. Abordând din această perspectivă viața, moartea nu se mai considera un motiv de amărăciune, ci o etapă normală printr-un biritual funerar: unul la plecarea trupului la trei sau patru zile (înhumarea) şi altul la plecarea sufletului în cer după 40 de zile.

In creştinism, obiceiurile legate de moarte s-au schimbat, moartea devine ceva tragic, au loc tânguiri triste, se cântă cântecul „Zorilor" care trebuie să se oprească în loc până se va găti mortul, se aud bocete şi are loc ritualul „cântării pe coşciug în drum spre groapă".

Totuşi, la 40 de zile, când sufletul se ridică în cer la Dumnezeu, nu se mai practică obiceurile cu tristețe, se dă călătorului apă curată pentru drumul către cer, lăutarii cântând doina „Izvoraş cu apă rece"

Ne întreabă un tânăr:
«- Ce părere aveți despre grupul Bilderberg şi manifestațiile antiglobalizare de la reuniunea lor din Canada? Vă propunem să vedeți şi să comentați filmul:
Joc final (EndGame) de Alex Jones - cu subtitrare în limba română»
http://video.google.com/videoplay?docid=-7113041039425265201#docid=2592842981938475 98

Buna ziua, Sunt Victorita Dutu şi vă trimit cărtile mele, care pot fi descărcate aici:
http://victoritadutu.wordpress.com/